

december 2013

Pacifik 2013

Nova Zelandija

1. december 2013, nedelja

Opuā, Severni otok

Danes se spravim k delu. Vesna gre naokoli. Do Kerikerija na tržni dan. Ko se pozno popoldan vrne, pove da je bila tržnica bolj farsa, kot kaj drugega. Spet je padla na finto novozelandskih turističnih reklam. Vse je tukaj podrejeno turizmu. Še znamke za razglednice so z motivi iz Gospodarja prstana. Nekje nabavi celo flis. Ko sem jaz včeraj spraševal za topel bombažni pulover, so mi ponujali samo volnene ali pa tanke bombažne majčke. Volne ne maram, majčk imam pa že tako preveč. Bat-sr-samr-is-kamin-dis-is-samr-kolekšn. Kakšno poletje neki, saj niso pri sebi!

Zato je pa v dobro založeni trgovini nabavila hrano za večerjo. Bojim se, da bo tukaj tako kot na Havajih. Če bova hotela dobro jesti, si bova morala pač sam kuhati. Beri: bo morala pač Vesna kuhati. Spotoma v Paihii sicer najde nekaj obetavnih oštarij, samo kdo ve, kako bodo hrano pokvarili tile anglosaksonci. Se bova poskusila prej pozanimat o kakovosti, preden bova vstopila. Po včerajšnji večerji je Vesno še celo noč pekla zgaga, v toliko prežganega olja so ji spekli ribo.

Kakorkoli, pujsek v ponvi z gobicami in pečenim krompirčkom je bil tak, kot doma. Kar je pa tudi prav, če je že pokrajina podobna in temperature ... hmmm ... osvežilne. Še malo se naj ohladi, pa bo pasalo mazat zaseko na veliko kajlo črnega kruha. In za večerjo pojesti kmečko pojedino.

plaža v Paihia; morje le 20 stopinj, a vseeno videla nekaj kopalcev

Stone store

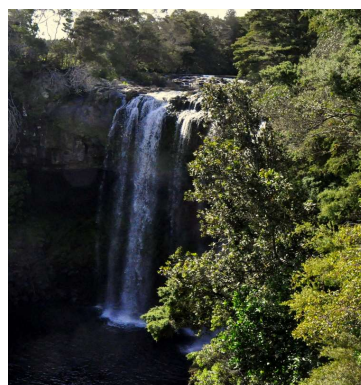
vse v prodajalni Stone store novo a v starem stilu

še prodajalka je oblečena v starinskem stilu

barke privezane za kole-v tem stilu je ogromno privezov

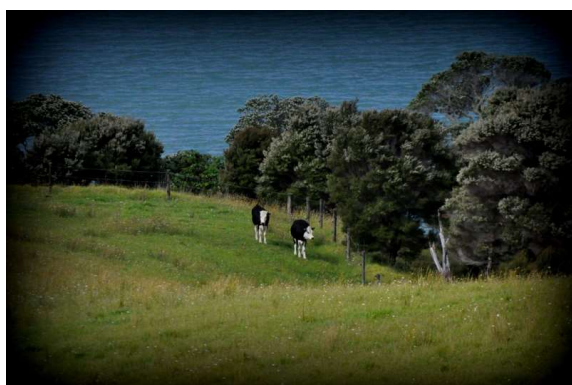
rainbow slap visok 200 m

reka, ki se izliva v morje

pogled na zalive v okolici Kerikeri

pa kravice

pa cesta gor in dol in ovinek levo pa desno

naj bi bila zelo stara anglikanska cerkev St. James iz leta 1878

nedeljski market v Kerikeri

2. december 2013, ponedelje

Opua, Severni otok

Lep dan je bil napovedan in lep dan se je naredil. Gremo na izlet! Odpraviva se na sam severni rt Aotearoe, imenovan Te Rerenga Wairua (v angleščino, jezik zavojevalcev, se imeni prevedeta v New Zealand in Cape Reinga). Dolga pot nas čaka danes, čeprav pogled na karto tega ne izdaja. Ja, velika je Nova Zelandija, velika. Majčken skok do sosednjih vasi, kot se mi zdi na prvi pogled, pomeni da bova danes prevozila okoli 500 km po sicer zelo lepih, a vijugastih cestah, ki jih lahko primerjam s cesto iz Ljubljane v Kočevje. Kar malo problemov sem imel prvi dan, ko sem se usedel v avto. Navajen sem bil počasne vožnje po otokih s slabimi cestami in splošnimi omejitvami hitrosti na 50 km/h ali včasih morda malo več. Tukaj vsi vozijo hitro in tudi sam sem se moral vključiti v ta ritem. Na koncu se izkaže, da je potovalna hitrost (glede na dejstvo, da je otok hribovit in da nima avtocest) precej višja kot v Sloveniji. Na primerljivih cestah, seveda. Logično, ceste so lepe in prometa skoraj ni.

Na začetku je na sporedu ogled zalivov in marinic severno od Zaliva otokov. Vse je podobno. Zalivi so na pogled od daleč atraktivni. Vendar, plovil je ogromno, voda je blatna in mrzla. Niso to ravno destinacije za poletni družinski dopust, če mene kdo vpraša za mnenje. No, za pogledat pa vsekakor je.

Še posebej je za pogledat 90 miles beach. Desetine kilometrov dolga plaža. 90 milj ravno nima, še 90 km je malo na tankem ledu, a vendar je vse skupaj ogromno in se izgublja za horizontom. Le na nekaj mestih je do plaže speljana cesta in, kar je mene najbolj fasciniralo, ob avtomobilski cesti, ki pelje na plažo je prometni znak. Omejitev hitrosti na 100 km/h. Bizarno! Če bi tokrat imel terenca, bi se definitivno v eni smeri tega ozkega in 100 km dolgega polotoka z eno samo cesto po sredini peljala po plaži. Sigurno bi bila hitrejša, kot po cesti. No, če bi imel terenca, naš avto sem tako ali tako moral kdat in porivat, da sem ga spravil iz mivke, kjer sem parkiral. Aja, pa še opozorilo je, da plaža ob plimi ni prevozna...

Pokrajina se je spremenila iz Škotske-like v Irsko-like. Trava in ovce ali krave. In rahlo valovito. Vidi se, da je podlaga v celoti peščena. V daljavi se neštetokrat vidi sipine, ogromne sipine iz fine mivke. Do enih takih sipin se tudi zapeljeva. Če bi imel kaj za preobleči, bi si kljub letom sposodil bord in se malo bordal po sipinah. Kar nekaj mladeži sem videl to početi. Čudovite so! Sipine, namreč. Ko splezam le nekaj sto metrov v notranjost je pogled kot na vrhu kakšnega močno zasneženega ledenika v Alpah (evropskih). Zmeren veter, ki hitro zabriše sledi le še doda svoje k celotnem vtisu. In kar je neprimerno lepše od sipin v Tuniziji, Maroku ali ZDA, ki sem jih videl do sedaj - lahko hodim bos in ne peče v podplate! Saj na Baltiku tudi ni peklo na podobnih sipinah. Tam je zeblo. Kakorkoli, impresivno!

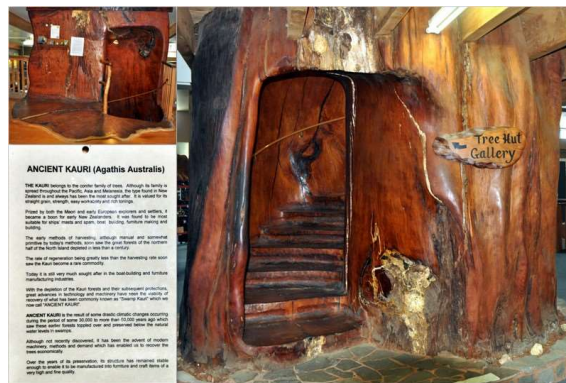
Manj impresiven je svetilnik na koncu živega sveta. Riba ka riba. Reklamirajo ga kot najstarejšega v Novi Zelandiji. Hja, naj-naj... Res so 1878 (ali tu nekje) postavili svetilnik, le da je bil (nekaj) deset kilometrov stran in na otočku pred t.i. Mainlandom. Tega tukaj so postavili šele leta 1941. Hic! No, bolj zanimiv je podatek, da je takrat imel 1000 W žarnico in diesel agregat, ki jo je napajal, danes ima pa 50 W in sončne celice. Ob enaki svetilnosti, jasno. Je pa to Polinezijcem sveti kraj in zato se tukaj ne sme ne jesti in ne piti (le kje je Mohamed dobival svoje ideje?) in posledično ni tozadevnih lokalov. Še dobro! Da je to konec živega sveta je logično. Do sem so duše umrlih Polinezijcev hodile po kopnem, po eni ali drugi obali, na tem rtu, kjer se zlivata Tasmanovo morje in Tihi ocean, pa so se te silne kolone duš potopile pod morsko gladino, kjer so potovale dalje vse dokler niso prispele v Hawaiki, mitično deželo vseh prednikov Polinezijcev. Večna lovišča, torej. Danes si to deželo lasti Samoa. Ali je Samoa res ali ni Hawaiki, se antropologi še vedno prerekajo. Je pa mistično. Kakor sta mistični tudi polinezijski imeni Tasmanovega morja in Tihega oceana. Eno je ženskega in drugo je moškega spola. Na tem rtu se združita in tukaj se rojeva svet. Ko takole gledam valove na reefu pod svetilnikom je asociacija kot na dlani. Na istem reefu se valijo z dveh nasprotnih koncev in lomijo. Pomešajo in prepletejo se bele pene. Ene z leve in druge z desne. In nato se zlijejo. Ni druge, nekaj se mora roditi po taki aktivnosti. Ne pomnim, da bi že kdaj videl kaj podobnega.

Spotoma si ogledava še kauri les in muzej in suvenirdžinjico na to temo. Lepo, a nič impresivnega. Bolj zanimiv je prihod in odhod v Awanui, majhno mesto skoraj na koncu sveta. Trojezičen je pozdravni napis, maorsko, hrvaško in angleško (v tem vrstnem redu). Da se ve, do kod vse so prišli Dalmatinci! Še bolj zanimivo mesto (no, vasica) je Kawakawa s svojo železniško postajo in tiri speljani kar po sredi glavne ceste. No, tukaj sva se morala ustaviti in iti na javni sekret. Sekret, ki si ga je zamislil sam veliki Hundertwasser.

Sledi še obupno zanič večerja. Pa sva šla v Paihia, Portorož-like vasico, in se usedla v (tako je zgledalo od zunaj) dobro restavracijo. Nič nisva hotela prepustiti naključju in sva si celotno ponudbo oštarij pogledala in se po treznem premisleku tudi odločila. Za povrhu sva si izbrala še kitajsko hrano, ki je povsod po svetu približno enaka. Povsod, razen tukaj! A-ja-ja-jaaaah!

razgibana pokrajina; kako čisto drug svet kot sva ga bila navajena zadnji dve leti

trgovina ima kar iz kauri drevesa narejene stopnice

marina v Whangaroa harbour

osamljena sprehajalca na Cable bay

nine miles plaža

nekateri so se vozili po njej z vozički

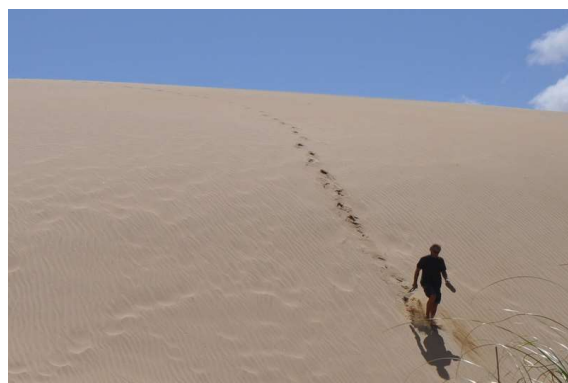
drugi pa z avtom; le na plimo je treba paziti!

najstarejši svetilnik Cape Reinga kjer se srečata tasmansko in pacifiško morje

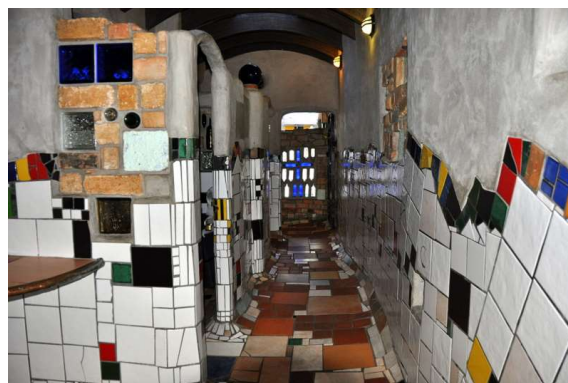
ko se babji in moški valovi zmešajo, je pa takole

kot bi tekli po puščavi

v mestecu imajo celo dalmatinski kulturni dom

skrete je dizajniral avstrijski Hundertwasser

3. december 2013, torek

Opua, Severni otok

Dežuje. Dež z vetrom. Temperatura je padla toliko, da mi brez puloverja in dolgih hlač živeti ni. Niti brez čevljev! V barki laufa kalorifer. Kaj se je Nova Zelandija spravila name? Kaj sem ji hudega naredil? Ah, ja... mogoče me pa počasi prilagaja na domače razmere. In če samo pomislim, da nekateri v teh Trbovljah preživijo celo poletje! Poletje? Ok, teoretično, poletje. Mazohisti...

Kakorkoli, opoldne me pokliče Reini. Tudi on je prijadral v Trbovlje. Po kavici nadaljujemo klepet pri nas. Kavica na Mali ni tako nedolžna, reče se ji snaps po njihovo ali šnops po naše. Takoj se razumemo. Popijemo nekaj stamperlov po njihovo in (tukaj ni in ne more biti ali!) štamperlov po naše. In potem se odpeljemo v Russell na večerjo. Trajekt in vse z njim povezano je neprimerljivo bolj urejeno kot lahko vidimo kjerkoli po Mediteranu. Privez, pristanek vse je spedenano v milimeter, vožnja sama pa tako mirna, kot le v najbolj modernem vlaku.

Ženski v šoping, moški na pивce. In klepetava in se prerekava okoli nevarnosti somalijskih piratov. Takoj je to tema

številka ena na tem koncu kafiča. Pridruži se bivši Danec, sedanji Kanadčan, kapetan ladje s tremi jambori in prečnimi jadri. Clipper-like, lepota, šestdeset metrov, petnajst mornarjev. 120 milj dela na dan, precej manj kot Mala in pol toliko kot Reini s svojo dvanajst metrsko Ave Gitano. Tehnologija je v stoletjih precej napredovala. Zasidrani so v zalivu. Glede piratov pa, je po njegovem cel Indijski ocean prenevaren, da bi zaplul tja. Kar ošteje me, da sem nespameten, ko ga vprašam, če govori na pamet ali ve za kak napad v zadnjem letu. Karibi so pa OK po njegovo, ne glede na to da so lani 50 m od naju enega kruzerja ukokali. Ameriška logika. Tako je bilo na CNN in taka je potem sveta resnica. Hmmm...

Potem pa (s strahom) na večerjo. En štuk višje je ribiški klub. Members only. No, včlanimo se in potem lahko jemo in pijemo. 12 pip za točeno pivo imajo. Lepo. Še lepše so trofeje po stenah. Kar ne morem se jih nagledat. Kot so pri nas v lovskih kočah stene polne rogovja imajo na podoben način tukaj obešene sulice mečaric. Ali pa kar cele ribe preko cele stene! In hrana, hrana je dobra. V primerjavi s tem, kar smo dobili zadnjič, naravnost odlična. Pa naj bodo to školjke s pršutom, kalamari, pečena riba ali meso. Vse je bilo dobro. Tudi cena je bila nižja kot včeraj. Za naju še posebej, ker je plačala Sandra...

skoraj kot lovška koč, le divjad je druga; meči mečaric

sedeli pod repliko ujete dejansko ujete rib

no, pa še z glavami mečarice v swordfish clubu

ta drevesa cvetijo sedaj vsepovsod - zelo lepo in kontrastno; pa še čebelice imajo kaj delati; kiwiji jim rečejo božična drevesa, ker cvetijo sedaj decembra

vsepovsod veliko krav in ovac

morje kristalno čisto na tem koncu; napačna je le temperatura

le čemu ne more biti cesta naravnost?

po nekaj letih spet eksotično cvetje ... ivanjščice

zgubana pokrajina

živordeče nogice - teh ptičev je veliko

lahko pa samo kupiš les drevesa kaur in to po norih cenah; no, izdelki imajo pa xxxl visoko ceno

takih gigantske sipine sva videla nazadnje na baltiku na morju

4. december 2013, sredo

Opua, Severni otok

Če je včeraj deževalo, danes uliva. Niti približno se mi ne gre iz barke. Cel dan sva na netu, kupujeva avionske karte in iščeva marino, kjer bi prepoletila Mala - in čas leti, leti... Karte najdeva, na sedemnajst marin pa naslovim mail z enakim vprašanjem: ali lahko pustim barko pri njih?

Še vedno uliva kot za stavo. Reini pride in naju zvabi v kruzerski klub. Kako nič se mi ne da ven v urnebes. Pa vseeno greva. Zavijeva se v palerini in zajameva sapo. No, prej z Reinijem spijsa nekaj malega kirschsnapsa, takole pol flaške. Kako paše žganje v tem mrazu! In v klubu potem večina ljudi je juho. Vročo juho! Jaz vseeno raje spijsa pivo...

tukaj pa vrtnice cvetijo

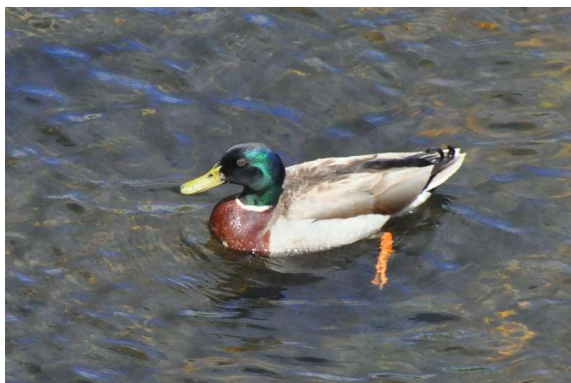
pa hortenzije

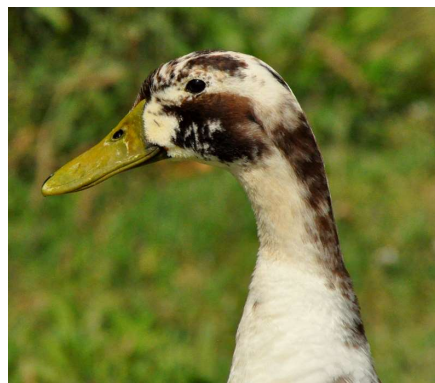
pa take rumene rožice....

in živahne goskice

in račke

in ta z rumenozelenim kljunom

in ti z rahlo modrimi krili

Haruru slapovi

5. december 2013, četrtek

Opua, Severni otok

Celo noč je deževalo in jutro ni nič boljše. Tudi dopoldan ne. Uliva in uliva in šele okoli poldne se dež in veter malo uneseta. Frčoplanski karti dokončno kupiva, ugodno ceno (za ta termin in nakup tik pred zdajci) sva dobila. Direktno v Ljubljano letiva z le dvema postankoma in poleta sta samo (ok, samo?) 28 in 32 ur. No, za polet na drugo stran sveta je to sila ugodno. Tudi ponudbe za marino začno prihajati. Med šestimi marinami in onim zastonj mooringom od prijatelja lahko izbiram. Mislim, da se bom odločil za marino. Med 150 in 300 evri na mesec hočejo imeti za privez, nima smisla, da je za ta denar barka brez nadzora. Pa še nikomur potem nisem nič dolžan. Sem mislil, da bom lahko vesel, če kje sploh bo kaj prostora (konec koncev iščem privez v najvišji sezoni), sedaj lahko pa celo izbiram. Ampak, kam naj greva, to je sedaj vprašanje?

In ga začneva reševati. Zapeljeva se v Whangarei, kjer sta bližnji dve marini s prostorom za Malo. Tako ali tako je bil izlet tja danes na najinem jedilniku, se bova pa še v marinah spotoma ustavila in si jih ogledala. In storiva tako. Čisto spodobni sta, precej lepši od našega (silno dragega) home porta. Le voda ... voda je pa katastrofa. Blatna reka. Pa se bojim, da bo povsod v navtično opevani Novi Zelandiji tako. Trbovlje. Samo v recepcijo stopim in omenim, kdo sem, pa me okupirajo. Na vsak način me hočejo prepričati, da so prav oni najboljši, najlepši in najpametnejši na svetu. Oficerji obeh marin kar tekmujejo, kdo se bo bolj slinil. Tako se dela turizem, ja. Pod bremenom prospektov (ki jih kolikor se da skrivoma vračam nazaj, nekaj jih pač moram vzeti iz vljudnosti) se odpravim še v poizvedbo, kako bi bilo s prevozom do letališča in spet me v info centru ne pustijo oditi. Ah, ja. Ko končno zvem za ceno prevoza s shuttle busom, si hitro izračunam, da je ceneje, da si kar kupim avto in ga potem na letališču pozabim na parkingu. Prevoz v eno smer stane skoraj kot dvomesečni privez za barko v marini.

Kakorkoli, Whangarei je prijetno mesto in prav zanimivo bi bilo tukaj pustiti barko. Malo si ga še pogledava, potem pa dalje. Na Dolenjsko. Voziva se po nam popolnoma domači pokrajini, prav nezanimivo. Dokler ne prideva do hot springsov. Celo področje smrdi po gnilih jajcih. Hmmm... torej sva zadevo očitno našla. Parkirava in izstopiva. Tisto, kar sem mislil, da je luža po obilnem dežju na sredi parkinga, je bil pravzaprav vrelec. Brbotavček. Hej! Drugod tako zadevo ogradijo in pokažejo samo, če ti pokažeš dolarje, tukaj pa... kdo bi razumel. Tudi vstop v bazenčke (po okoli deset jih je v vsakem izmed nekaj kopališč in vsak je z drugačno temperaturo vode) je za naše razmere smešno poceni, štiri dolarje ali slaba dva in pol evra. Hecno, nekatere stvari so tako poceni, druge pa nenormalno drage.

Še večerja v Hundertwasserjevem mestecu in vrneva se na Malo.

sva si hotela pogledati cave kawiti marae, pa bi z avtoma v teh globokih lužah kar zaplavala

Whangarei - marina

turistično dodelana Whangarei

imajo celo urni muzej

marina sicer urejena, a morje je blatno

pokrajina po kateri sva se vozila kot naša dolenska

koruza je visoka že kakšnih 30 cm, ostalo šele na veliko sadijo

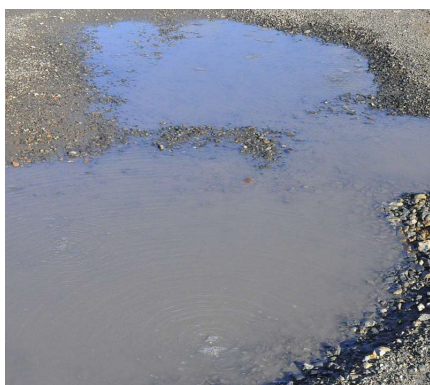
ampak toliko krav na kupu kot jih pa tukaj videvamo, pa še ne

mestece Kaikohe je čisto izumrlo po peti uri, tako kot vsa ostala mesteca;

topli vrelci Ngawha, ki pozdravijo vse bolezni in te sprostijo

tale luža je full brbotala in smrdelo je tudi fajn po žveplu

no, tudi specialiste za klanje na domu imajo

6. december 2013, petek

Opua, Severni otok

Po včerajšnjem lepem popoldnevu je danes lepo jutro. Počakam, da mi mojster Yanmarovec preveri motor, dobrih dva tisoč ur ima in mislim, da je res že čas za servis na (prvih) tisoč ur. Vse je v redu. Vse, razen računa. A-ja-ja-jaaaaah! Zlatarji! Na več naslovov sem postavil vprašanje, kako bi to lahko naredil sam, pa so mi vsi po vrsti, sami izkušeni mornarji, odgovorili, da ne morem in da ni druge, kot da vsakih nekaj let na zadevo vrže uč kakšno šolano oko. Bolje, kot presenečenje sredi oceana, so mi še zabičali. In sem jih poslušal in so mi vrhunski specialisti povedali, da je moja mašinka popolnoma v redu in da ni kaj servisirati. Dve urici dela za štiristo evrčkov. Nateguni novozelandski! Kako dobro sem se odločil, da sem delal vzdrževalna dela na Fijiju. Vsaj tista, ki sem jih lahko. Zaupanja vrednega serviserja za motor tam nisem našel. Na največjo žalost moje denarnice.

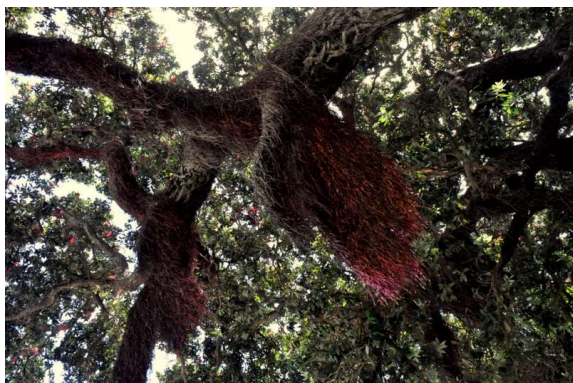
Še malo klepeta s sojadralci in potem v avto in naokoli. Danes je cilj zahodna obala. Pokrajina je, no ja, taka kot vedno. Dolenjski grički s kravami in občasno ovčami. Poskusiva se peljati po cestah, kjer se še nisva, pa vsaj v okolici Opue to ne gre več. Res je že čas, da počasi zapustiva mrzle in blatne vode najlepšega izmed prelepih novozelandskih zalivov. Če kaj znajo tile tiči tukaj, znajo iz dreka narediti zlato, ki ga potem naivni in prevarani turisti kupujemo in za povrh še drago plačujemo. Bravo novozelandski turistični delavci! Učiti se je potrebno od njih, učiti!

No, ni vse čisto zanič. Na južnem rtu globokega zaliva pri kraju Omapere je spet zelo prijeten rekreacijski park. Sprehajava se in poslušava bučanje Tasmanovega morja, ko se valovi zlomijo na dnu visokih sipin. Tako lepo urejenih poti nisem videl vse od ameriških narodnih parkov sem.

In ko smo že pri ameriških narodnih parkih. Malo nižje ob obali zavije cesta v Kauri Forest Reserve. Must see! Kot bi bil v Kaliforniji na pobočjih Sierre Nevade. V Sequoia in Yosemite narodnih parkih. Le da so bile tam sekvoje, tukaj so pa kauriji. Sediva, gledava in se čudiva. Potem se še nekaj ur sprehajava po gozdu, po lepo urejenih poteh in vsako drevo posebej me impresionira. Malo tudi računam, koliko bi dobil, če bi ga podrl in prodal. Veliko. Skoraj 250 kubičnih metrov lesa je v eni sami rastlini. Tudi moje najlepše smreke so v primerjavi s temi grdosijami le kot praprot. Vredno ogleda bolj kot vsi muzeji skupaj. In (skoraj) zastonj. Vstopnine ni. Vendar. Na enem parkingu je mojster čuvaj avtomobilov, ki mu je treba dati dva dolarčka za čuvanje. Dam mu in greva v gozd. No, ko se vrneva, ga ni več. Pa sva se vrnila še pred četrto popoldan in ljudje so takrat še prihajali. Saj ne bo roparjev ravno danes, si je najbrž rekel, ko se je naveličal. In je odšel.

Skozi prijetne vasice se voziva in tu in tam malo ustavlja. Vse je tako mirno in urejeno. Podeželje. V eni izmed teh vasic, ki same sebe ponosno imenujejo mesto, si omisliva še večerjo. Dargaville se imenuje vas, Thai Food pa oštarija. In spet sva zadovoljna. Očitno se je potrebno izogibati le novozelandskih birtij s preverjeno zanič angleško hrano. In pa tistih v turističnih naseljih, jasno. Edina gosta sva in lahko klepetava z lastnikoma, ostarelim Novozelancecem in njegovo (razmeroma) mlado ženo, Tajko. Ona kuha. Vidi in okuša se!

Večer je že, ko se vrneva in se spet pretepam z maili. Vsem, razen eni marini se moram lepo zahvaliti za ponudbo, ker sem se žal odločil za drugo varianto. Na vseh sedemnajst povpraševanj sem dobil odgovore in v šestih imajo prostor na Malo. Izbral nisem najcenejše, ampak lokacijsko najugodnejšo. Pa tudi ta ne bo preklemansko draga, vidim. 7,30 evra na dan ali bolj nazorno: 10% cene izolske marine. In marina ni nek vaški posebnež, preko tisoč privezov premore z vsemi pritiklinami, ki sodijo poleg. Pritiklinami, ki jih Izola večinoma ne premore.

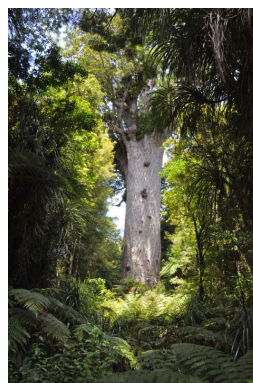
božično drevo ima nenavaden rdeči mah

pogled na tasmansko morje Arai te Uru - pri kraju Omapere s peščeno sipino

Tane Mahuta - 244m²-največji živeči drevo kauri v NZ

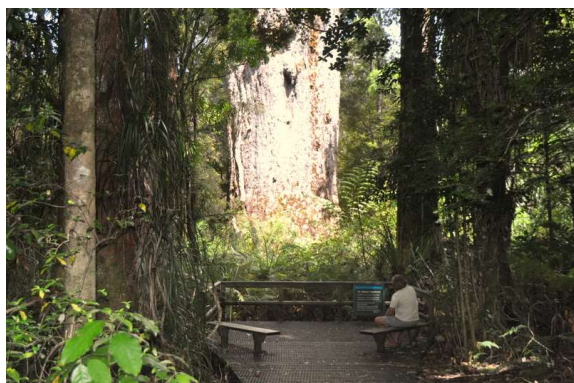
fotografija ne more prikazati te ogromnosti

štiri sestrice kaurke skupaj

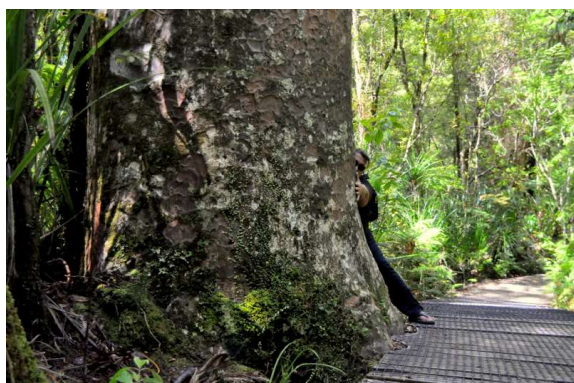
Tone pred menoj je čisto majhen napram kaurijem

pa še drugi največji; Te Matua Ngahere - no, tega je samo 208 m2; Tone pa razmišlja o svojih smrekah ...

tega kaurija so posadili pred 34 leti in je še kar majhen-očitno zelo počasi raste

in moja malenkost se sploh ne opazi poleg kaurija, pa ta je en brezveznik, majhen

tukaj so kmetije ogromne

zelo dragi izdelki iz kaurijev

pri 47 letni tajki smo jedli odlično in poceni! oh, ko bi bilo več takih restavracij; kokosova juhica s škampi s pravimi tajskimi začimbami in ne neka anemična kitajska juha,

7. december 2013, sobota

Opua, Severni otok

Vrnem avto in po obvezni jutranji kavici v marinskem kafiču in klepetu s sojadranci se lotiva urejanja barke. Danes še ne izplujeva. Dežuje, kakopak. Sploh ne vem, zakaj sem mislil, da bo drugače? Saj ne more biti, saj smo vendar v Novi Zelandiji. V vmesnem svetu, skupaj s Hobiti in Orkami. Teh je ogromno, Vilinov pa še nisem videl.

Vesna se loti urejanja krame, jaz pa nakupa letalskih vozovnic, trajekta in rentičev. Odločila sva se, da si pred odhodom domov ogledava južni otok, ko se vrneva pa še severnega. No, po silno enostavni kalkulaciji trajekt takoj odpade, dražji je od letala. Pa še poln za povrhu vse dni pred Božičem. Leteli bomo, torej. Da so turistični nateguni sem vedel, da pa me bodo našajbale celo mašine preko neta, je pa nova finta. No, saj nimam kaj dosti izkušenj, ker se midva večinoma ravna po walk-in principu, pa vseeno. Delam v dveh korakih. Najprej si pogledam in izberem kombinacije datumov da uskladim vse prevoze, potem pa potegnem iz žepa kreditno kartico in ajd v šoping. Vmes mine pol ure, morda ura. In glej ga zlomka. Avionske karte mi podražijo za 120 dolarjev, pri enem rentiču je božični surcharge 40 dolarjev, drugi pa kar naenkrat ni več na voljo, so fully booked. Lahko pa ga vzamem pri drugi firmi za stotaka dražjega. A-ja-ja-jaaaaah! No, saj

niso edini, gremo dalje, bom pa še malo iskal. In najdem nekaj spodobnega. In spet cela procedura in me mašina začarča nekaj dolarjev za resnost povpraševanja in na koncu izjavi, da je strašno vesela (mašina, hmmm?), da sem se odločil poslovati z njimi in da sem res neverjetno pomembna stranka in sploh-in-oh in bla-bla-bla ... in potem čisto na koncu doda, da mi ne more povedat, ali je rezervacija v redu ali ne. Mašina pač ni pooblaščen za te zadeve, še doda. Počakati moram, da bo zadevo v roke vzel človek. Verjetno šele v ponedeljek. Jaz dodajam, da je mašina pooblaščen le zato, da mi je pobrala s kartice znesek za resnost povpraševanja. Očitno. Barabe!

Plačava marino, jutri izplujeva, pa če padajo ušpičene prekle. Napovedano je sicer lepo in sončno vreme, vendar... Povečerjava kar na barki, ne ljubi se mi hoditi naokoli. Reini in Sandra naju sicer vabita v cruiserski klub, pa se nama ne da. Vsaj meni se ne da. Manjana, morda. V kakšnem drugem klubu.

tole Kawakawo sva pa že tolikokrat prevozila, ampak nama je še vedno všeč; še vhod v mesto je skropucalo avstrijskega umetnika

avtoportret v ogledalu narejen iz kaurijevega drevesa

dracene sedaj cvetijo

visoke žive meje so proti vetru; veliko trt, sadnih dreves je zaščiteneh s to varianto

nenavadno deblo kauri drevesa

visoke praproti čisto nič ne pašejo sem

všeč mi je, ko vse cveti

mogoče so pa namenjene zaščiti pred dežjem, ki ga ni malo

ogromno je umetno posajenih smrek

Omapere - morje se tukaj zliva v tasmansko morje

8. december 2013, nedelja

Opua - Tutukaka, Severni otok

Takoj zjutraj izplujeva. Takoj zjutraj pomeni ob pol devetih. Na srečo. Včeraj sem plačal marino, da lahko izplujeva zelo zgodaj, pa sva zaspala. Nekaj minut pred odhodom pride teta receptorka, me lepo pozdravi in mi izroči celo mapo z mojimi dokumenti, tudi potnimi listi. A-ja-ja-jaaaa! Včeraj popoldan je ostala na pultu v recepciji marine. Kar težko si predstavljam, kako bi vse skupaj zgedalo, če tega ne bi imel več. Ne bi bilo prijetno, ne...

Potem pa izplujeva. Dober veter imava, večinoma čista krma 5-6 Bf. Vendar smo za otokom in ni vala. Kako drugače, kot na oceanu, kjer pri 6 Bf že pošteno rola in je plovba daleč od prijetne. Tukaj je pa tako, kot na Jadranu. In vsi pravijo, da je v Novo Zelandijo težko pripluti in tam naokoli še težje pluti. Hmmm... Povprečno potovalno hitrost imava odlično, malo preko 7 vozlov in ob pol petih je roštilj zmontiran. V zalivu pred marino v Tutukaki. Moj spomin za imena je obupen in vedno si moram pomagati z asociacijami. Tokratna je tuki kaki.

Ob petih prideta Reini in Sandra in zabava se lahko začne. Tokrat spet sedimo lepo zunaj. Morje ima sicer neuglednih 19 stopinj (med plovbo smo jih imeli samo 18!), je pa lepo sončno vreme (tudi to se dogaja v Novi Zelandiji, ja, tudi to...) in v kokpitu je čisto prijetno in nihče ne predlaga selitve v podpalubje, čeprav sva spet postavila mizo v salonu. Prvi dan, ko sva priplula. Takoj nama je bilo namreč jasno, da se tukaj življenje ne more odvijati le na prostem. In tako ima Mala v Novi Zelandiji spet mizo...

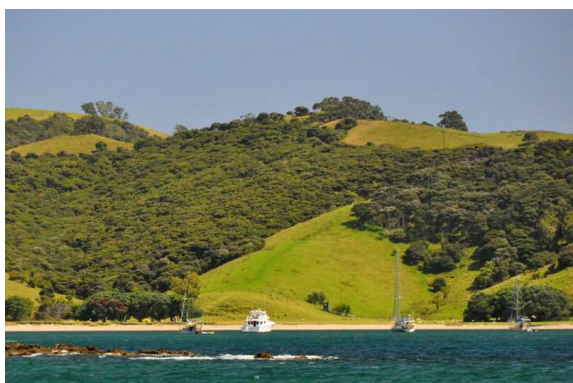
Zabava se torej začne in traja dolgo v noč, čeprav je Sandra še vedno malo v šoku. Skoraj je povozila ribiča, zadnjo sekundo je odvila. Toliko je pač že vala, da se šest metrski čolniček ne vidi, dokler nisi čisto blizu. In če ne buliš ves čas naprej je nesreča pri njihovi hitrosti lahko zelo hitro tu. Reini fura svoj športni trimaran v lepem vetru s hitrostjo 15 vozlov! In danes je bil lep veter...

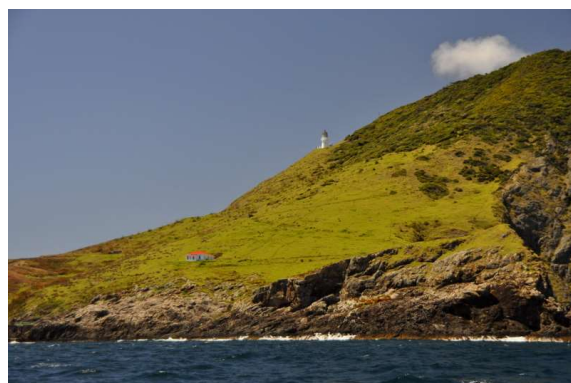
pa gremo malo po Bay of islands ... nič posebnega; je pa kar mrz: še Tone je oblekel debel flis

nešteto majhnih otočkov po bay of islands

na sidriščih polno bark: nedelja, pa še lep sončen dan je več kot razlog za jadranje

svetilnik na Cape Brett

ubogi turisti :); ptičev čisto nič ne moti, če pade mimo kak tak divjak z motornjačo

luknja, ki jo hodimo vsi gledati, a takih je nešteto že bilo kje drugje na svetu; no, ta je kar velika

skala je pa tudi tako velika, da je ne zgrešiš

prehod skozi Cape Brett

kapitan uživa v prijetnem jadraniu, le zebe ga navkljub soncu

zaliv Tutukaka kjer smo se sidrali; kar dosti bark

tri vrste mesa so se danes pekle: jagenjček, svinja in kravica - več kot odlično

seveda dobra družba in kozarček dobrega novozelandskega vina je naredil prav lep večer

9. december 2013, ponedelje

Tutukaka, Severni otok - Port Fitzroy, Great Barrier Island

Pokrajina na tem delu sveta se bistveno ne spreminja, ne glede na to kam odplujemo. Precej gole obale, porasčene s travo ali kvečjemu šavjem, ki se precej strmo spuščajo v morje. Kar nekaj čeri je, ki gledajo iz vode, vendar na splošno niso problematične, ker so navtične karte za ta del odlične in točne na meter. Na obali je običajno le nekaj objektov, pa še ti so v glavnem le na koncu globljih zalivov. In zalivov je ogromno. Povsod so tudi primerna sidrišča, veliko jih je odličnih tudi kot all-round shelter. Razdalje med njimi so za Pacifiške razmere majhne, nekaj milj. Ponekod so še bolj na gosto posejana kot na Tongi, na otočju Vauvau. Bay of Islands, recimo. Ali pa Port Fitzroy na Great Barrier Islandu, kjer sva sidrana nocoj. Preko deset sidrišč je tukaj na vsega nekaj miljah obale skrite za manjšimi a visokimi otoki in tako popolnoma zaščitene pred valom in vetrom iz vseh smeri. Na vsako sidrišče se tudi da spraviti kar nekaj plovil, pa sva v zalivu sama. Ni še sezona.

Spreminja se morda le morje. Iz kakava v Opui in kalne brozge v ostalih delih Bay of Islands do relativno čistega morja na zunanjem delu Severnega otoka. Sidrišče v Tutukaki je bilo relativno čisto, Port Fitzroy tudi. Je pa to daleč-daleč od morja na Fijiju! Tudi če zanemarim temperaturo. Če je tukaj vidljivost meter, potem je po novozelandsko to zelo čisto morje. Jadran, recimo se smatra za kalnega, če se ne vidi vsaj dvajset metrov v globino. Celó v Portorožu je naravnost kristalno čisto morje, če ga primerjam s tem tukaj.

Kakorkoli, ob desetih dopoldan dvignevala sidro in ob sedmih zvečer ga spet spustiva. Najprej sva imela nekaj bočnega vetra, potem je ta spremenil smer na čisto krmo in upadel na 1-2 Bf in druga polovica dneva je minila ob motoriranju. Škoda. Je pa zato danes dan opazovanja ptičev. Toliko, kot jih je bilo tukaj, jih nisva videla še nikjer. Kot preproga so bili na morju ali pa leteli v jatah, skozi katere dobesedno ni prodrla svetloba. Kot kobilice. Šele, ko sva bila čisto blizu so odleteli in nama na morju naredili prostor in ga nekaj metrov za Malo spet zasedli nazaj. Res neverjetno! Toliko ptičev na kupu si ni omislil niti sam Hitchok.

Vesna med plovbo nekaj dela, jaz berem knjigo. Stalno sicer pogledujem na morje in stalno znova in znova sem presenečen, da ne vidim nobene ladje. Cel dan plujeva po plovni poti v Auckland, pa nič. Še celo plasura crafta, potem, ko Reinijev trimaran ponikne za obzorjem, vse do Port Fitzroya ne vidiva nobenega. Niti ribičev. Pa tako lep dan se je naredil.

takole sva zapeljala med ptiče in kamorkoli nama je segel pogled, sami ptiči in ptiči ...

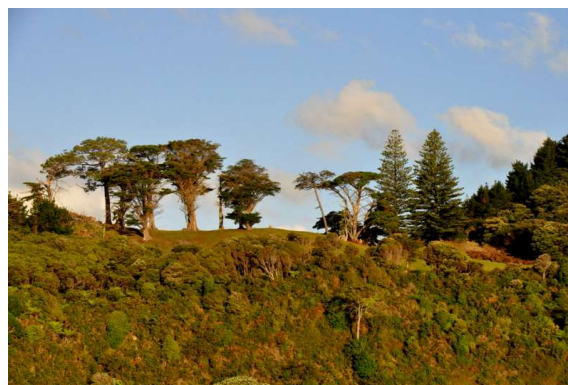
so majhni, ampak se držijo skupaj - neverjetno!

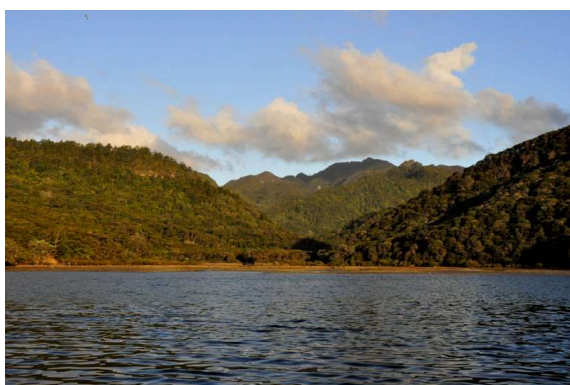
tukaj je pa kar vrelo od rib; začuda ptičev ni bilo ?

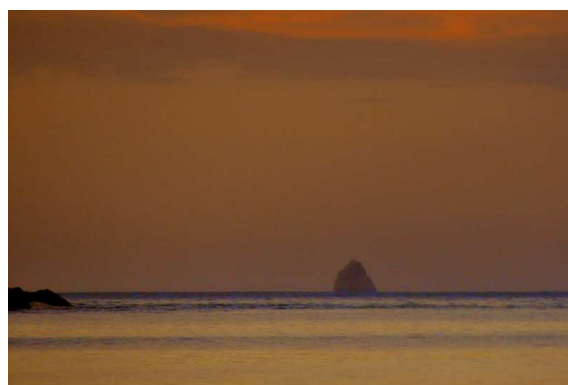
zaliv Port Fitzroy

od večernega sonca obsijana drevesa v zalivu

in tukaj sidrana edina, nikogar ni v tem kraku zaliva Port Fitzroy kjer sva prenočila

pa ena kičasta iz Tutukake

10. december 2013, torek

Port Fitzroy, Great Barrier Island - Penguin Slipper Island

Spala sva kot v mirni marini. Res so odlična sidrišča v teh zalivih. Ampak. Na obali ni nič, ni jutranje kavnice, ni svežega kruha, ni ničesar. Izplujeva torej. Očitno bo danes en bolj dolgočasni dni. Posvečen bo jadranju. In tako je tudi bilo. Nekaj časa 3 Bf bočnega vetra, nekaj časa motor. Bonace so se izmenjavale z lahnim vetričem, kot ja Jadranu. Zopno. Jadra gor, jadra dol, motor pali, motor gasi. Edina velika razlika je v tem, da tukaj ni gužve. Tako sem lahko mirno sedel v kokpitu in bral knjigo. In se nastavljal kolikor se le da soncu. Mrzlo je! Dolge hlače in flis. Brrrr...

Še pred mrakom, malo po osmi zvečer, se sidrava. Sidrišč je res ogromno. In več ali manj so vsa prazna. Skriti pred oceanskim valom za nekaj otočki smo sidrani skupaj še z dvema barkama. Ena je sto metrov od nas, druga pa dobre pol milje. Ampak. Na obali spet ni nič. Nič! Nekaj hiš, letališka steza in pomolček za čolne. No, jutri bova spet v civilizaciji. Prav prileglo se bo.

preliv pri Great Barrier island

vse te pikice na pobočju so ptiči in ptiči in ptiči

pokrajina ob obali polotoka Coromandel je več ali manj ves čas enaka

..no pa tudi naprej ni nič kaj izstopala; je pa razgibana z nešteto zalivčki

pa jadra gor, pa jadra dol ... tak je bil današnji dan

pa še malo pokrajine ob poti - kot vidiš, ni bistvene razlike

kar dosti večjih čeri oz. otočkov je s takimi luknjami, ki so običajno turistična atrakcija

ta skala, čir ali pa otoček je na večjih mestih luknjasta; na hitri pogled je kot slon z malce širokim rilcem

je pa fajn, da vse cveti sedaj, bo kar grozno, ko pridem sedaj v SLO in bo vse golo

hiške v zalivu kjer sva sidrana so videti zapuščene oz. so verjetno bolj vikend varianta

pa še sončni zahod - sonce je zašlo šele ob 20,30 uri

11. december 2013, sreda

Penguin Slipper Island - Tauranga, Severni otok

Dvesto milj je za nama. Obala je bila ves čas podobna, močno razčlenjena z nešteti zalivi, tudi globokimi, fjordastimi. Nekateri so imeli na koncu ustje reke in temu primerno blatno morje. Vse reke, to sva opazila tudi pri vandranju po otoku, so blatne, nobena ni vsaj tako čista kot recimo Ljubljanica. O primerjavi s Sočo pa itak nima smisla izgubljati besed (en del Narnije ni bil posnet tukaj, ampak na Soči - sedaj mi je jasno zakaj). Na morski strani najine poti je bila množica otokov, otočkov in čeri. Nekateri prav fantastičnih oblik, kot recimo tisti v prelivu Hole in the Wall, ki je z ene strani spominjal na ogromnega slona z oteklim rilcem. Večinoma so otoki nenaseljeni, po velikosti pa nekateri veliki kot Krk, drugi pa manjši od Kornatov. Tudi na otokih je ogromno varnih zalivov s sidrišči na koncu. Včeraj sva ujela celo may day klic. Dvajset milj za nama je bil in po pol ure tudi preklican, ker so bili ljudje rešeni. Obalna straža tukaj je hitra in učinkovita. Varen navtični raj. Če... Če ne bi bilo morje tako presneto hladno.

V Taurango vplujeva ob 15:03, točno ob plimi, ko se tok obrača. Še pol ure prej sva imela tri vozle toka (ko najbolj dere morje v in iz zaliva jih je menda okoli pet), v marini pa popolnoma nič. Je pa to very tidal marina, kot so mi najavili po mailu

tudi železniški most imajo;

tudi velike punce se radi gugajo

različne rase vidiš tukaj, prevladuje pa seveda angleška

mesto je čisto izumrlo po peti uri popoldan; razen tam kjer so restavracije in pubi

eni so malce vadili na dude, predvsem vadili

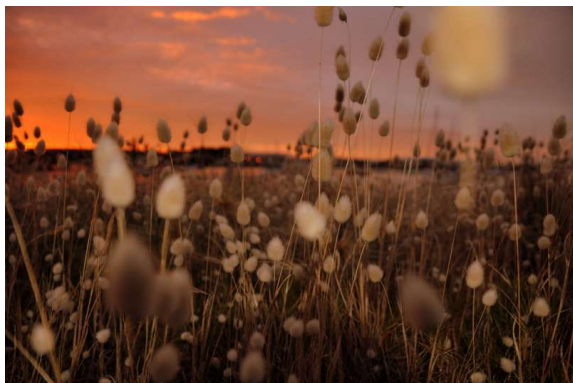
drugi pa bobnali; no zvečer je na rivi kar živahno, to kar smo do sedaj pogrešali na pacifiku

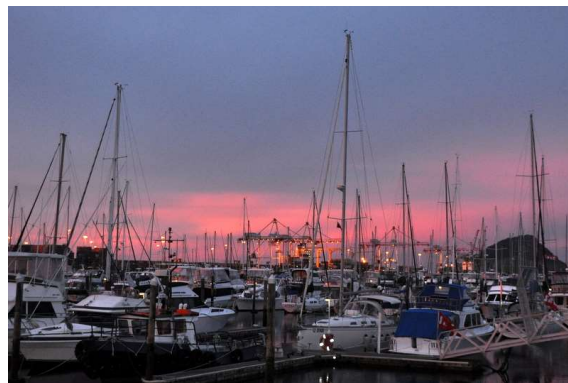
na, pa bomo zamudili glasbeni festival !

takole kičasto je bilo zvečer noro kakšne barve

pa malo umetniškega ustvarjanja ... no, ja ...

tukaj bo Mala ostala več kot dva meseca

12. december 2013, četrtek

Tauranga, Severni otok - Fairlie, Južni otok

Vstaneva, se spakirava, Vesna še opere perilo in Tony naju zapelje na letališče.

Let do Aucklanda je bil nekaj posebnega. Ne pomnim, kdaj sem nazadnje vstopil na letalo brez security checka. Enostavno smo sedeli v čakalnici in ko je bilo letalo pripravljeno smo odkorakali, se usedli vsak na svoj sedež in odleteli. Vendar to še ni vse. Prvič v življenju sem letel z letalom brez stevardes. Kaj ni to v nasprotju z mednarodnimi varnostnimi standardi? Ne vem, tako sem mislil do sedaj in sem verjetno ves čas živel v življenjski zmoti. No, vsaj pilota sta bila dva. In motorja tudi. Sem pa moral pred poletom podpisati, da razumeva angleško in da nisva delovna invalida. Sedeža sva imela pri zasilnem izhodu na krila in v primeru nesreče bi morala namesto (manjkajočih) stevardes sodelovati s posadko pri reševanju celotne potniške ekipe. Vseh, ki smo sedeli na dvajsetih sedežih, kolikor jih frčoplančič premore.

Pa tudi to še ni vse, kar mi je bilo zabavno na Air New Zealand. Polet iz Aucklanda v Christchurch je bil, kot smo ga navajeni. Security check, Airbus 320, (luštne) stevardese, (slaba) hrana, film o varnosti med poletom na začetku. Vendar. V filmu niso nastopali ljudje, ampak hobiti, vilinci in orke. V glavni vlogi je nastopal sam sir Peter Jackson kot čarovnik iz filma Hobbit. Filma, ki ga sedaj vrtijo po vseh kinotih na Novi Zelandiji in ki sva si ga midva ogledala že pred pol leta v kinoteki Male. S slovenskimi podnapisi, jasno. Le kako se je tam znašel še pred uradno predstavitvijo v Novi Zelandiji? Uganka. No, pa tudi to še res ni vse! Inflight magazine na naslovnici in tudi na kar nekaj notranjih straneh prinaša zgode in nezgode s snemanja tega filma. In tudi skodelice za kavo so poslikane s hobiti. In verjetno še kaj, kar je ušlo mojim očem. Novozelandci res znajo poskrbeti za svojo reklamo. Svaka njima čast!

Popoldan sva torej v Christchurchu, prevzameva avto za smešne (za naše razmere, jasno) denarje in se odpeljeva. Smer Lake Tekapo. Potovanje je hitro, ceste so dobre in ravne. Nekaj avtomobilov sicer je na cesti, vendar je potovalna hitrost vedno na meji maksimalne. To pomeni 100 km/h na odprtem in 50 km/h skozi nekaj mestec. Dve uri in pol in smo skoraj na cilju. Ob poti ves čas njive pšenice, cvetoče sivke, krompirja in seveda pašniki polni ovc in krav.

Ustaviva se v mestecu Fairlie in se vseliva v čisto spodoben bungalovček. Postelja ima tudi grelne blazine. Hmmm... kaj nismo na jadraniu? Vendar, v primerjavi s ceno avtomobila, ne prav poceni. Ok, še vedno le del slovenske cene, a vendar. In na sprehod in na večerjo. No, tole so pa že slovenske cene, še posebej, ker zavijeva na dve večerji v dve oštariji. Prva večerja je v lokalni birtiji s povsem normalnim menijem. Schnitzel se sicer po njihovo izgovori šečal (ali nekaj takega) in sem moral dvakrat poslušat, da sem napisano in izgovorjeno besedo nekako uparil. Vesna naroči ovco (izgovori se lejm) in dobi več maščobe in kosti, kot mesa. Na oštirjevo vprašanje hos-je-dajner-gajs (nekaj takega, kot bi bilo v angleščini "how is your dinner dear guests") jasno malo pojamra čez meso, pa modri mož takoj odgovori da je to pač nje-zjeland-mit. On sicer misli s tem, da je meso dobro, midva pa ravno obratno. Izkušnje iz Pacifika so še vse preveč žive. Če smo hoteli jesti dobro, smo morali najti južnoameriško meso. Ko pa smo bili odvisno od novozelandskega, je bila to več ali manj katastrofa. Ampak, kot vse ostalo, je tukaj skozi njihovo perspektivo tudi njihovo meso naj-naj. Zato je pa oštarija prava podeželska birtija. Če ne bi bile stene kot v mehanični delavnici in publika brez duše, bi imel občutek, da sem nekje na Irskem. No, manjka seveda irska muzika. In Guinness ali Kilkeny na točilnem avtomatu. A vseeno...

Druga večerja je pravzaprav le snack. Pizzo iz krušne peči si omisliva za snack ob še kakšnem pivcu. Škot ima picerijo, pa (verjetno po zaslugi tehnologije - peči) niti ni tako slaba, boljša kot sva pričakovala. No, ustavila sva se predvsem zaradi piva. Ta se enostavno imenuje Dark Beer, vari ga pa pivovarna, ki jo je ustanovil troublemaker. Pretepač in kasneje ilegalni proizvajalec piva. Bil je zaprt in je ušel. Kasneje je svoje poslanstvo le legaliziral in danes njegovi nasledniki lepo varijo pivo.

Med večerjama si ogledava spomenik sredi vasi. Spomenik nekemu MacKenzieju. Kdo bi to lahko bil, me zanima. In si

preberem. Škot, ki je prišel leta 1855 s trebuhom za kruhom v Novo Zelandijo, se zaposlil kot ovčji pastir, po mesecu-ali-toliko ukradel čredo 1000 ovac, z njo odšel v hribe, kjer so ga kmalu ujeli, mu sodili in ga zaprli. Pa je pobegnil in so ga spet ujeli, pa je spet pobegnil in so ga obstrelili, ujeli in zaprli. In, kaj drugega, spet je pobegnil in spet je bil ustreljen. In spet so ga poflikali in spet zaprli. In spet je pobegnil. No, potem so ga imeli dovolj in so ga dali leta 1856 na ladjo in nagnali iz države. Od takrat dalje se ni več pojavil v Novi Zelandiji. In sedaj ima ta troublemaker sredi mesteca na najbolj prominentnem delu svoj bronasti spomenik, še enega pa na prelazu, ki se celo imenuje po njemu. In po njemu se imenuje tudi reka in dolina in še kaj. Celotno ime tukajšnje občine je MacKenzie. Novozelandci, pač.

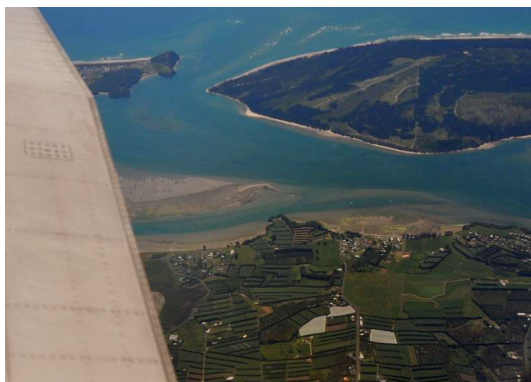
Tako. Naučila sva se, kdo je postavil deželo na lastne noge. Triublemakerji...

najin mali avionček do Aucklanda

pogled iz aviona na našo marino v Taurangi

in, ker sva sedela na krilu, ne morem imeti fotke brez krila :-(

ta luknja mi ne gre v račun kaj je ???

dve blatni reki se izlivata v morje

letališče v Christchurchu

ves čas poti več ali manj enaka pokrajina; ogromno njiv in pašnikov

v visokih gorah je še sneg

mestece Fairlie

James Mac Kenzie in njegov pes - spomenik

sončna ura - je bilo videti ob poti, da je bolj malo dežja, ker so imeli ogromno zalivalnikov za njive

vaška oštarija z neštetimi rogovi; aha, tudi kar nekaj jelenov je bilo videti ob poti-namesto ovac

13. december 2013, petek

Fairlie - Oamaru, Južni otok

Najprej si za zvečer najdeva hotel na netu. Naj bi bilo ceneje, mi pravijo vsi po vrsti. Štiri zvezdice in pol ga oglašujejo. Midva sicer ne potrebujeva vsega tega, ampak če je res ceneje... No, ko se potem furava cel dan naokoli in je prenočišč, takih in drugačnih, kolikor hočeš, vidiva da bova od danes naprej raje ubrala najine preizkušene metode, walk-in. Ko nama paše, se ustaviva, poiščeva nekaj s čisto in udobno sobo, se zdlava za ceno in vseliva. In odromava na večerjo v oštarijo, ki sva si jo tudi že prej ogledala. Danes bi se tako ustavila že precej prej, skozi prav prijetna mesteca sva se vozila in sva jih morala zaradi enega blesavega rezerviranega hotela izpustiti.

Kakorkoli, nazaj vzamem, da so vse reke na Novi Zelandiji blatne. Danes se voziva po precej drugačni pokrajini in reke so sicer kalne, a mlečno modre barve. Neprimerljivo s tem, kar sva videvala do sedaj. Tudi (umetna) jezera so turkizne barve in se že na daleč bleščijo iz puste in požgane pokrajine. Pokrajina v notranjosti pa spominja na polpuščavo. Ko bi bila vsaj prava puščava s sipinami, kamelami in Tuaregi, tole so pa peščeni griči, malo porasli z od suše ožgano travo in z zelo bornim grmovjem. Logično, Srednji svet, Orke in kompanija. Edino, kar uspeva in kar daje pokrajini vsaj nekaj lepote, so

rože, katerega imena ne poznam, jih pa srečamo tudi pri nas. Ogromno jih je in lepo dišijo. In ob jezerih je nekaj zelenja. Zelene so tudi namakane površine. Zanimivo, to niso njive, ampak večinoma pašniki. Pokrajina je tako sušna, da niti trava ne uspeva brez umetnega namakanja.

Ob nekaj jezerih med potjo se ustaviva. Lepo, se pa začne precej ponavljati. Lep je tudi pogled z observatorija nad jezerom Tekapo. Kot vrhunec lepega sončnega dneva je obisk narodnega parka Aoraki. Aoraki je božanska gora Aotearoe, kot to opisujejo maorske legende. Danes je le še najvišji vrh Nove Zelandije, Mt. Cook po imenu, mistike ni več nikjer. Nisva se povzpela do vrha, tri tisoč metrov nižje sva se ustavila že kar v baznem taboru in se dala malo poučiti o Siru Edmondu Hillaryju. Ed je, preden je kot prvi splezal na Mt. Everest, precej plezaril tod naokoli. In to blagovno znamko sedaj vrli Novozelandci uspešno tržijo. Tudi do Tasmanovega ledenika sva šla. Naporen vzpon na sto metrov visok hrib zmoreva kar v japankah. Japonci pa v gorskih čevljih. Pogled bi bil lep, če ne bi videl že Columbie ali pa vsaj Grossglocknerja. Tudi pogled na Blue lake bi morda bil lep, če ne bi že večkrat prehodil Doline triglavskih jezer. Hja, saj ne morem reči, da je čisto brez veze. Tako lepo, kot reklamirajo, pa vseeno ni.

Tudi glineni klifi so vsaj malo nategunca. Nahajajo se na privatnem ozemlju in če si jih želiš ogledat, se moraš po ogledu ustaviti kakšnih 15 km dalje v info centru in plačati pet dolarjev. Jasno, da nisva. Plačala, namreč. Pa tudi, če si tega ne bi ogledala, ne bi veliko zamudila. Bryce Canyon v Skalnem gorovju v Utahu ali Kapadokija v Turčiji sta oba na isto vižo, pa neprimerno lepša.

Pol devet zvečer je že ura, ko greva na ogled pingvinov. Pred mrakom se jih hodi gledat. Skozi (tokrat zares) staro mesto se peljeva in pozitivno sva presenečena. Stare zgradbe, kot bi bil kje v Evropi. Res lepo! Manj lepa je vstopnina za ogled pingvinov, 40 dolarjev hočejo. Po osebi. In ni dovoljeno fotografiranje! Halo!? Nič se ne da pogajati. Avtobusi Japoncev prihajajo eden za drugim in četice se lepo posedajo v vrste v dvorani, kjer jim bodo pokazali pingvine v areni. To nekako ni po našem okusu. Raje se odpeljeva kilometer dalje, na plažo, kjer živalice živijo v svojem naravnem okolju (hvala Lonely Planet za nasvet). In si jih ogledava. Zastonj. Kdo bi razumel turistično industrijo?

Deset je ura, ko se končno spraviva še na eno pijačko. In načose. Iz leta 1864 je oštarija. Takrat so v Ljubljani začeli variti Union, če se ne motim. Točenega Guinnessa tudi imajo, nič nama ne fali. Živa muzika, lahko bi temu rekel tudi karaoke (nastopajo: dve pjevalki in pjevač ter računalnik), je le še za dodatek. Gostilne so vse po vrsti polne in končno vidiva zakaj. Prednovoletne sindikalne zabave. Ja, to še obstoja v deželah, ki niso v krizi...

ob cesti cvetoče rože, ki popestrijo dolgočasno okolico

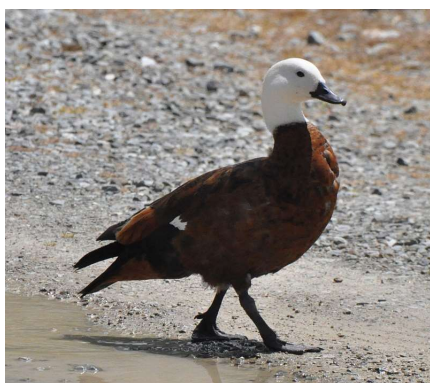
nad jezerom Tekapo je observatorij s katerega je zelo lep razgled na jezera

no, tudi na slap smo naleteli

jezero Pukaki s pogledom na Mt Cook 3755 m

zelo lep ptič, pa ne vem ali je mama ali ata ? ker zraven je bilo še veliko malih ptičkov in en črn ptič

do sedaj poznala le 4x4, sedaj poznam še 8x8 :)

naj bil bil blue lake, je pa sedaj ena zelena mlakuža

na jezeru je še led!

Tasmanov ledenik

Clay cliffs - videla že nekoč veliko lepše

Oamaru prijetno mesto, veliko stare arhitekture-nekaj novega v tej NZ

v stari pivnici sva zaključila večer

14. december 2013, sobota

Oamaru - Balclutha, Južni otok

Vstaneva, nekaj delava, pozajtrkujeva in se ob devetih odpeljeva dalje. Še enkrat skozi Oamaru in na obvezen mirador pofotkat prijetno mesto še iz zraka. Potem pa dalje. Spotoma se ustavlja, voziva se po scenic road, in čas kar leti. Med drugim si ogledava ogromne kamnite kroglice, ki ležijo na plaži. Delo božanstev so, Maui je spremenil različne stvari v kamen, ko se je njegov kanu razbil ob obali in to je sedaj to. Znanstvena razlaga je sicer drugačna, ampak mislim, da Maori že vedo, kaj govorijo. Edino to me bega, ker sva nekaj podobnega videla tudi na Baltiku, pa sedaj ne vem ali je Maui plul tudi tam ali pa je mu je Odin ukradel idejo. Ne glede na resnico, pa me je bolj kot kamnite kroglice presenetil kelp. Veliko ga je naplavljenega na obali in tudi kar nekaj ga vidiva iz višine v morju. Po atlantski obali Južne Afrike je to prvič, da sva naletela na tak morski gozd. Očitno uspeva v mrzlih morjih, ki jih hladijo tokovi iz Antarktičnega oceana.

Do Dunedina (izgovori se Danejdn, sva preverila pri lokalcu) ni več daleč. Sprehod po mestecu spet razkrije staro jedro. Meni osebno ni tako lepo kot v Oamaru, je pa vseeno neprimerno lepše kot novokomponovana mesta. Železniška postaja je prav kičasto renovirana. Vsak dan na postajo pripelje vsaj en vlak. Muzejski. Ni pa to muzejski vlak, kot smo ga vajeni iz Slovenije. Zadnja parna lokomotiva je tukaj nehala voziti leta 1971, muzejski vlak fura dizelka in tudi vagoni niso ravno najbolj muzejski. Kakorkoli, celotna železniška infrastruktura je danes namenjena le še turizmu. Ne samo v Dunedinu, tudi v Oamaru in še kje.

Ko primerjam mesta med seboj, ne morem mimo dejstva, da je sprehajanje po njih silno enostavno. Vse je neskončno urejeno in vse je enako, ne glede na to, kje v Novi Zelandiji se človek znajde. Semaforji za pešce so, recimo, povsod enaki, postavljeni tako, da sploh ni potrebno pogledat, pa že veš, da je tam, vsi so zvočno opremljeni in na vseh je potrebno pritisniti na tipko, in se s tem najaviti, da bi želel preko ceste. Super!

Še ob ozkem in dolgem zalivu, ki ga zapira polotok Otago do Port Chalmersa na dva miradora, s pogledom na ... hmmm ... kontejnersko luko. Res, ampak res, znajo tržiti neumnosti. No, ko smo pa že pri luku, celotni zaliv je dolg kakšnih 10-15 milj in popolnoma varen za priveze manjših plovil. Posledično je v njem sidranih, bojanih ali privezanih tudi mnogo jadrnic. Očitno se ne dogaja vse le na severu.

Nazaj k znamenitostim. Tokrat naju na cilj vodi telefon. Najbolj strma ulica na svetu. Referenca je Guinnessova knjiga rekordov. Nategunac, itak. Mislim, da je še cesta na avstrijski strani Korenskega sedla bolj strma. Ampak, resnica ni pomembna, pomembno je, da se spet kar tare avtobusov z Japonci. Nasploh je zanimiva njihova turistična retorika. Najprej povedo ali napišejo, da je neka zadeva naj-naj in potem v drugem delu stavka postavijo tako hude omejitvene pogoje, da je pravzaprav to, kar predstavljajo, itak edina zadeva, ki jih izpolnjuje. Za ljubljanski McDonads na Celovški (ki sicer ni nič drugega kot le še ena kopija fastfuddžinje, enake po celem svetu) bi tako lahko torej napisal, da je to "Največja, najstarejša in najuglednejša restavracija na svetu, ki se nahaja na desni strani Celovške ceste med remizo in obvoznico".

Bolj, kot vsa njihova čudesa, naju je presenetila muzika na lokalnem radiju. Srbska novokomponovana narodna pesma. O ciganih poje pevač. Kako le je to zašlo na Radio Dunedin? Mogoče sva pa poslušala oddajo "Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo", kaj pa vem. Možno bi bilo, danes je bila podelitev diplom in mesto je bilo polno študentov v ogrinjalih in štirikotnih črnih kapah. Prav smešni so bili, takole gmašno napravljeni v spremstvu staršev in prijateljev. Univerza tukaj ni le lokalna, Dunedin je univerzitetno mesto in študenti so iz celega sveta. Babilon.

Še viski hočeva kupiti, pa ne gre. Ok, bi šlo, če bi hotela škotskega, vendar midva bi novozelandskega. Tega so pa pred leti nehali delati in sedaj je na voljo le še nekaj zadnjih sodov. Po temu primerni ceni, seveda. In še to le v destilarni, v Oamaru. Tam sva pa že bila in se najbrž ne vrneva več. Včeraj je bila že zaprta, ko sva prispela. Škoda. Ko pa smo že pri

škotskem viskiju: Dunedin so ustanovili Škoti in večinoma v njem živijo le (bivši) Škoti. (Škotski) viski jim pa prodaja - Anglež. Le kdo jim prodaja kavo v vegetarijanski kavarni nasproti? In kakšna neki je kava, ki ni vegetarijanska? To bi bilo nekaj zame!

Dunedin je čisto spodobno mesto, prav prijetno bi bilo še malo posedeti. Če. Če se ne bi pooblačilo in shladilo in če si midva ne bi raje, kot da se vlačiva po scot-like krajih, ogledala Fiordland. Do tja je pa še daleč. In se odpeljeva in se po nekaj urah ustaviva. Tokrat iščeva hotel z lastno taktiko. Rezultat? Pol cene. Ni pa najbolj nobel. Niti mestece (je novokomponovano), niti hotelska stavba (je starokomponovana). Vendar, čisto je in mirno tudi (kljub temu, da je bil zvečer koncert v hotelskem casinoju). Nekaj malega pojeva in popijeva in opazujeva mladež pri igranju biljarda. Pivo teče v potokih, čeprav na steni na veliko piše, da intoksiniranim osebam ne strežejo. Prednjačijo dekleta, ki le še ob nesebični pomoči mladincev uspejo (bose) stati na lastnih nogah in včasih jim celo uspe s kejem zadeti belo kuglo. No exceptions, je še pribito na tabli na steni. Me prav zanima, kakšni so Novozelandci, ko postanejo intoksinirane osebe...

center Oamaru je bil v jutranjih urah še zelo prazen

pogled na Oamaru z vrha hriba

na tem koncu je v morju veliko rastlinja, popolnoma enakega sva videla v južni Afriki

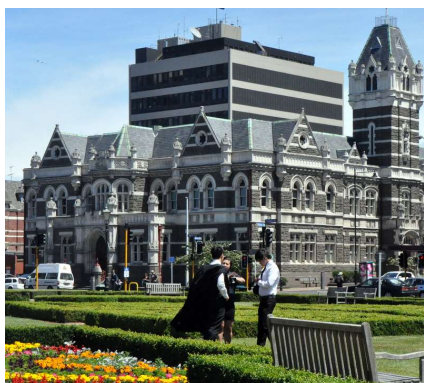
star želvji oklep?

okrogli veliki kamni so tako veliki, da se mene sploh ne vidi

podoben kamen sva videla tudi na Baltiku

Dunedin , Edinburgh

največja atrakcija v Dunedinu je železniška postaja

tudi znotraj je zelo kičasta

danes so imeli v mestni hiši diplomantje podelitev Dunedin je univerzitetno mesto; mislim, da so zastopane vse rase

danes je bila v mestni hiši podelitev diplom in je bil center poln študentov

pa še ena iz centra mesta ...veliko starih stavb za NZ razmere

15. december 2013, nedelja

Balclutha - Te Anau, Južni otok

Zajtrka nimava v hotelu, zato se takoj zjutraj (že ob pol devetih!) odpeljeva dalje. Vreme ni idealno, je pa vseeno bolje od napovedanega. Do Kaka Pointa imava nekaj kilometrov in to je torej prava točka za zajtrk in jutranjo kavico. Ampak. Nova Zelandija se spet izkaže v vsej svoji kulinarčni veličini. Vse kar uspeva v (precej turističnem) kraju dobiti za pod zob je cheese toast. Ah, ja. Vzdihi je bil, ko sva naročila in ko sva si pod besedo sir predstavljala pač - sir. Tak, plastičen, v lističe stopljen sir. No, ko zadevo dobiva na mizo, je Vesnin vzdihi bolj krik groze. Sir se je čudežno spremenil v pašteto podobno brozgo iz sira, gob, kečapa in (pozor!) čebule. Tako brozgo sem že videl, prodajajo jo kar v konzervah. Bljak! No, vsaj kava je bila v redu. Kava je povsod v Novi Zelandiji v redu. Precej piha in še rositi je začelo, plaža je pa krcato polna ljudi. Eni skačejo naokoli v bundah, drugi se kopajo, tretji veslajo. Skratka, nepojmljivo za moje pojme.

Za popravek razporeditve poskrbi Nugget Point, kjer sicer še malo bolj prši in vreme ni ravno idelano za sprehod, so pa zato na ogled postavljeni morski Levi v svojem naravnem okolju. Medtem, ko se hominidi sprehajajo po lepo urejeni poti do svetilnika, ti veliki morski sesalci mirno počivajo na skalah in plavajo v morju sto metrov nižje. Ne morem sicer

primerjati z Galapagosom, kjer sva z njimi skupaj živela cel mesec, je pa vseeno pogled na živali v divjini zelo lep. Še besedico o svetilniku. Ja, tudi ta je najstarejši.

Sledi ogled nekaj slapov ob poti. Nič posebnega. Še najbolj posebni so Niagarski slapovi. Ne sicer zaradi slabih 25 cm višinskega padca, ampak zgolj zaradi imena. Neverjetno, res neverjetno, marketinško koncizni so novozelandski tržniki v turistični industriji. Učiti se je treba, učiti. In postati boljši od učitelja! Tudi to, da je cesta, ki res ni nič posebnega, lepo označena na vsakem križišču in da povsod po prospektih piše, da je ravno ta cesta must see. Must see so tudi scenične rezerve. Vsaj po ena je vsak kilometer. Toliko jih je, da je vse skupaj že smešno. Kot, da so kupili rjavo barvo za prometne znake na razprodaji.

Bluff je kraj, kjer sva bila do sedaj najbolj južno, 46 stopinj in 36 minut. Prijetno mestece in prijeten sonček sije. No, za naju je vse skupaj primerno za sprehod v puloverju, lokalna mladež pa mirno čofota v - moram priznati - izredno čistem morju. Tako čistega v Novi Zelandiji še nisem videl. Skoraj tako je, kot na bojišču pred Niue. Tudi jadrnic je kar nekaj v popolnoma zaščitenem zalivu. Očitno je jadrnanje tod naokoli povsem normalna rabota in ni noben bau-bau, kot je slišati v jadralskih krogih v Zalivu otokov. Vsaj sidrišče pred Bluffom je lepše in bolj varno kot kateri koli zaliv tam gori. O temperaturi morja pa kdaj drugič. Le toliko: ledenih gor nisva videla. Ja, seveda, tudi tu imajo najstarejši svetilnik.

Malo sva celo mislila, da bi se zapeljala na Stewart Island, sidro Aotearoe, po legendi naj bi ga Maui spustila v morje tam, kjer je sedaj otok. Samo, nikakor ne moreva naštudirati, kaj bi počela na otoku, da ne bi samo čas zapravljala. In ko preveriva še cene prevoza, je odločitev enostavna. Okoli štiri stotake bi naju stal samo prevoz, potem pa še vse ostalo. Nak, ovce in travnike bomo gledali kar tukaj.

Invercargill (nimam pojma, kako se to izgovori) je še eno povsem spodobno mestece z večinskim škotskim prebivalstvom. Nekaj trgovin je v nedeljo popoldan, ko se sprehajava po centru, celo odprtih. Vendar ne predstavljajo večje nevarnosti. Odlično sem to planiral. Preko vikenda je na sporedu ogled mest, med tednom pa izleti v naravo. Blagodejno vpliva tak plan na mojo denarnico, blagodejno. Tudi to, da se večina oštarij odpre šele ob šestih je kar v redu. Lačna sva že precej prej in Turk naju lepo nasiti, pa še pravo turško kavico imava za poobedek. V kebabdžinjici sva in mojster ima na jedilniku tudi "Vegeterian kebab". Hmmm... kebab je turška beseda in pomeni meso. Pa saj mu ne zamerim, traparijo prodaja anglosaksoncem, za katere je splošno znano, da ne ločijo soje od mesa.

Dan končava ob osmih zvečer v deževnem Te Anau, turističnem mestecu na obrobju Fiorlanda. Nisva rezervirala in spet imava dobro nastanitev za malo denarja. Po nekaterih napovedih bo jutri dopoldne malo bolj suho na tem, sicer skoraj vedno mokrem, delu Nove Zelandije. Do Milford Sounda in nazaj, se glasi slogan za jutri.

v Kaka Point so imeli danes več različnih tekmovanj: surf, odbojka, kajaki ...

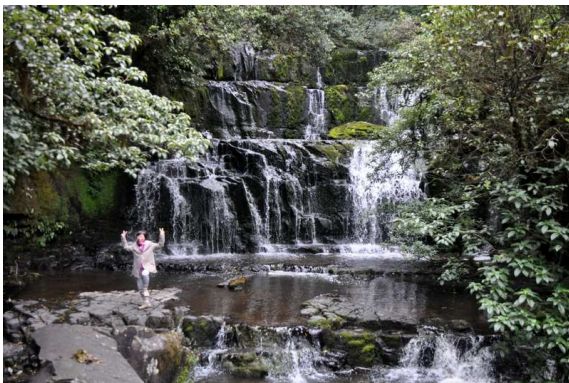
svetilnik na Nugget Point iz leta 1870

morski levi pri Nugget pointu

kelp je tukaj malce drugačen kot včeraj

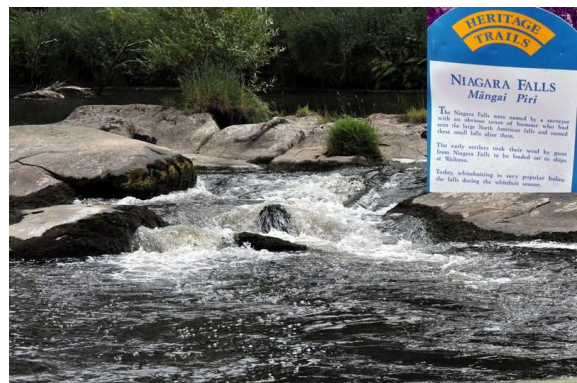
Purakaunui Falls - na fotki mogoče zgledajo veliki, ampak so bolj majhni v resnici; poševnooki so opice zibali ob fotkanju

Bluff - na prelep sončni dan se počiš na klopco, malicah in spiješ zraven kozarec vina! le kaj bi si človek še kaj drugega želel? ptiči pa čakajo na drobtinice-so kot naši golobi

*hm, a gremo na ekvator al na južni tečaj? saj v milijah ni bistvene razlike :);
Bluff je do sedaj najnižja točka do koder sva sploh na sploh bila kdajkoli!*

Niagarski slapovi v NZ... no comment!

mimogrede: bezeg šele sedaj cveti; kakšen šmorn bi bilo fajn narediti

gledališče v Invercargillu

Invercargill - okrašeno mesto, a skromno

most iz leta 1899; v tistem času je bil to najdaljši most v NZ.to je 111 m

16. december 2013, ponedelj

Te Anau - Queenstown, Južni otok

Še zgodnejša sva, kot včeraj, ob pol osmih se že voziva proti Milford Soundu, največjemu izmed vseh velikih novozelandskih čudes. Tako piše v prospektu. In če tako piše, potem že mora biti res. Te Anau je čisto spodobna turistična vasica, kakršnih je kar nekaj po svetu in istoimensko jezero, ob katerem leži, je tudi čisto v redu. Ampak, nič več, kot to. Če bi v Bohinju odstranil hribe, precej povečal vodno površino, dodal en kup helikopterjev, vodnih letal in ferijev - bi bilo to nekako to. Kakšen bo torej Milford Sound? Narodni park je in svetovna Unescova dediščina.

Povsod v Novi Zelandiji je zelo izrazit boj proti največjim sovražnikom človeštva. Prepovedano je kajenje. In prepovedano je sprehajanje s psi. (Domače) mačke so pa itak na seznamu nezaželenih uvoženih plenilcev in so v prostosti preganjane in ... hmmm ... terminirane. Skupaj s podganami in podobno golaznijo. Srečni novi svet! Podobno sterilna je tudi pokrajina na prvi polovici poti proti Milford Soundu.

Potem se pa začne. Ni nekaj, kar še ne bi nikjer videla, je pa vsaj lepo. Mirror Lake je navadna mlakuža z lepim ozadjem in mirno vodo. Jasno, da je mirna, ko pa ne piha. In na mirni vodi se vidi odsev okolice. Povsod je tako, le da so tukaj nad vodo postavili napis z obnjenimi črkami in ga je v odsevu možno lepo prebrati. Povsod bi bilo enako, le da tukaj to znajo tržiti.

Preko prelaza se peljemo, kjer na veliko piše The Divide. Spominjam se, kakšno famo so iz tega naredili v Skalnem gorovju, tam še bolj, tam je bil celo The Continental Divide. Verjetno se zelo malo Slovencev zaveda, da imamo podobno zadevo tudi pri nas, pa je nihče ne zna primerno tržiti. Imenuje se Vršič ali pa tudi Postojna. In še mnogo je takih krajev. Reke na eni strani tečejo v eno morje, na drugi pa v drugo. Big deal! Ampak. Nekaj se s tem čudesom nad čudesi spet lahko zasluži.

Pokrajina je dalje spektakularna, podobno kot so spektakularni norveški fjordi. Ledeniške bazaltne doline v obliki črke U same po sebi zagotavljajo neskončno možnosti za slapove. Če se pa k temu doda bližina morja na prevladujoči privetrni strani in relativna višina, je pa še padavin veliko. Voda teče povsod. Voda pada povsod, ne teče! Lepo. Če ne bi tega videla že na Norveškem, bi rekla, da je to res nekaj enkratnega. Tudi soteska, s pomenljivim imenom The Chasm (kot da je edina ali vsaj naj-naj na svetu) je vredna postanka. In še kaj.

No, pa zato, ker ni unikatno, ni nič manj lepo. Edino kar v mojih očeh pokvari zadevo je besedna zveza world best v vsakem stavku njihovega prospektnega materiala. Vrhovi gora so ledeniki, ob cesti letajo papagaji. Kea je precej velik ptič, velikosti našega sokola, gorski papagaj. In kot povsod v negostoljubni naravi, je precej lažje preživeti na odpadkih človeštva, kot si iskati hrano v kruti naravi. Tudi tukaj je tako. Kee so se adaptirale in so po novem fehtarski (ne gorski) papagaji. Njihov biotop so pa parkirni prostori ob (gorski) cesti kjer čakaš, da boš šel skozi tunel.

Milford Sound je nekaj hotelčkov, letališče, ogromen parking in ferry terminal. Ne bova letela, z ladjo greva. Podobno, kot na letališču, kupiš karto, potem se čekiraš in vkrcaš. Midva sva morala najti Gate 10 (vseh je 14 in na vsakem privezu je ladja). Kot četica se tako ladjice vozijo naokoli po fjordu, vsaka s po nekaj deset ali nekaj sto gosti. Toliko o narodnem parku in secluded fjordu. Izlet je prav lep in zanimiv (med drugim se naučim v čem je razlika med soundom in fiordom). Predvsem je zanimiv meni, ko kapitan relativno velik potniški katamaran večkrat zapelje meter do klifov, direktno pod slap. Preden obrnemo, priplujemo v Anita bay v Tasmanovo morje in potem z vetrom nazaj. Dvakrat tudi parkiramo nekaj metrov od kolonije tjulnov. In potem za tri četrt ure v raziskovanje podvodnega sveta.

Kaj bi lahko japonski turist počel, če ne bi imel fotoaparata oz. po novem tabličnega računalnika? Nič! Ko se tako peljemo po zalivu in vodič v mikrofoni izjavi, da je na desni ledenik, ki izginja in ga predvidoma čez deset let ne bo več, nihče nič ne odreagira. Tako pač je to z ledeniki. Ko pa potem doda, da ga takrat ne bo več možno fotografirati in da je sedaj torej (skoraj) zadnja prilika, se katamaran skoraj prevrne pod težo bremena ljudi in fotičev, skoncentriranih na eni strani...

Deset metrov pod gladino je plavajoči podvodni observatorij, kjer se obiskovalci lahko v miru sprehajajo in občudujejo čudesa podvodnega sveta. Tako piše. Ampak, tokrat pa res: če tako piše, potem res ni nujno, da tako tudi je. Tokrat je bil to en večjih idiotizmov masovnega turizma, kar sem jih kadarkoli doživel. Tam doli ni bilo nič vredno ogleda. Absolutno nič! In mi smo ta nič opazovali tri četrt ure in se čudili. Katastrofa! Ker je to kruzerka, se spodobi, da je vse na ladji po principu all-inclusive. Tako tudi je bilo in kosilo je bilo čisto spodobno. Le servirano je bilo takrat, ko je bilo tudi kaj za videt in ne sedaj, ko smo potem vsi skupaj posedal na plavajoči platformi in čakali na odhod.

Da tukaj res ni vse res, kar piše, sem po tem, kar vidim, že zelo prepričan. Če na mizi piše "Reserved for sexy ladies", to še ne pomeni, da za mizo sedijo fejest punce. Toliko pa že vem. Toliko pa že znam ločiti lepe od grdih. Razen, če je bilo mišljeno, da le v konkurenci Angležinj. Ja, na to se pa res ne spoznam, priznam. Samo. Potem bi morali biti pošteni in napisati "Reserved for sexy English ladies"...

Milford Sound je za nami in midva hitiva novim zmagam naproti. Prva je že večerni ogled svetlečih črvov v jamah okoli Te Anaua. Tak je bil plan. Vendar. Fotografiranje je prepovedano in torej - odpade. Dodatno naju razjezi tudi njihovo neznanje angleščine. Mislim da, če se gredo turizem, bi pa vsaj angleško že morali znati. Še posebej v Novi Zelandiji. Tako pa nama na vseh šalterjih po vrsti na vprašanje "How much time we need for walking the caves?" strumno odgovorijo "75 dollars". Na ponovljeno vprašanje (celo večkrat ponovljeno in z dodatkom, da res ne sprašujeva po ceni ampak času, ker nama je to pomembno) je povsod odgovor v stilu "ah, not much". In sedaj vedi! In ne vem kaj potem računajo 75 kiwijeve?

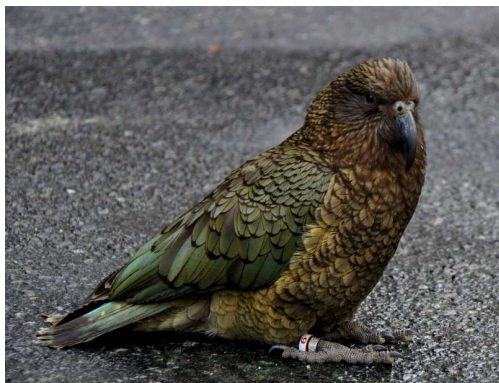
Zvečer tako pristaneva v Queenstownu, čisto spodobnem turističnem mestecu. Če. Če se spet ne bi oglaševali kot world most famous ski center. Res se hribi tukaj tudi imenujejo Alpe, vendar z bistvenim dodatkom: Južne Alpe. In to še ne pomeni, da kraji z imenom, recimo, St. Moritz kje drugje na našem planetu ne obstajajo. In ne vem koliko Evropejcev je že slišalo za Queenstown? Jaz do sedaj še nisem...

taka pokrajina večino časa med vožnjo

jezero kot ogledalo

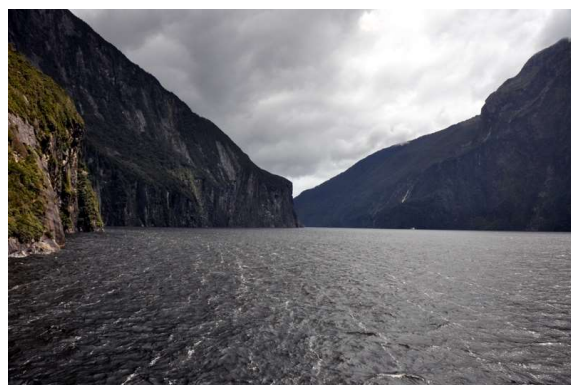
Kea je gorska papiga, kar velika, je pa fehtarka: ves čas je čakala ali ji bom dala kaj za pod zob ali ne

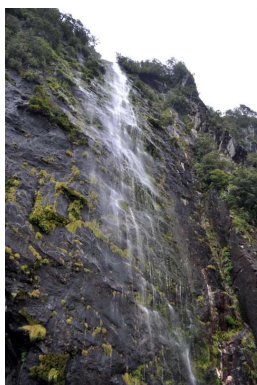
v hribih sneg in slapovi

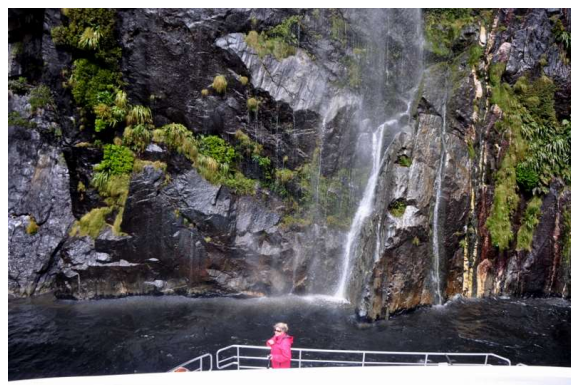
The Chasm - neverjetne kamnine skozi katere buči reka

vožnja s katamaranom - Milford Sound

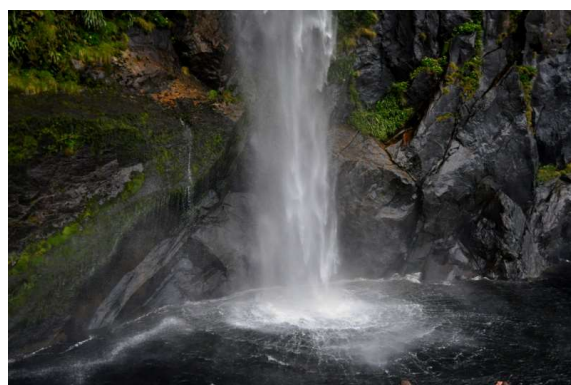
slapovi so bili mogočni, ker je bilo veliko dežja ponoči

s katamaranom smo prišli čisto pod slap

zelo močno je pihalo, ko smo pluli do tasmanskega morja

pa še eden izmed slapov ... teh je bilo danes nešteto

na katamaranu so dečve imele ves čas tablico pred seboj, češ, da so sexy ... hm ? kaj pa tisto, da se roba sama hvali?

tjulni, kljub temu, da ni bilo sonca, so se nastavljali soncu

17. december 2013, torek

Queenstown - Haast, Južni otok

Tokrat spiva malo dlje, od desetih sva pa vseeno že pred žičnico v Queenstownu. Svetovno znana zadeva. Baje. Tako piše. Če že ni svetovno znana, je pa vsaj svetovno draga. S svojega pol kilometra višinske razlike pa definitivno v dolarjih na višinski meter. Da malo prišparava, kupiva kombo karto. Tako, za prevoz z žičnico in ogled aviarija. Dobiva vsak po dve karti, vendar to ne pomeni, da greva lahko na žičnico. Nak, postaviti se morava v (dolgo) vrsto pred drugo blagajno, kjer avtobus Japoncev kupuje karte. Izbira možnosti je res ogromna, na petih panojih so objavljene vse kombinacije popustov (recimo, če si v skupini z več kot dvema otrokoma in je en star med deset in enajst leti, drug ima blond lase in žena nosi kiklo, je že poseben popust). Temu primerno dolgo se tudi Japonci v vrsti pred nama pogajajo za ceno kart. Midva sicer karto že imava, kupljeno nekaj deset metrov stran, pa jo morava v isti vrsti zamenjati za boarding pass. Brez boardin passa pa se na žičnico ne da, to je pa menda povsod po svetu tako. Le kaj žnjariva!

Če sem nekako razumel, zakaj so gondole v Barceloni ali Singapurju, to tule razumem precej težje. In tokrat nismo mi in Japonci edini gostje, še več je domorodcev, ki potem svoj gorski izlet nadaljujejo s sedežnico, pol krajšo od one pod Ski hotelom na Voglu. Na glavo si nataknejo čelade, zapeljejo s sedežnico kakih 30 metrov višje in odpeljejo v vozičku po betonski bob stezi (podobni onim na mini golfu) na spodnjo postajo. In spet in spet. Tudi dame srednjih let v kikli, s torbico na rami in čelado nabito na bučo to počno. Zakaj?

Zato, da so fotografirane! Cel sistem avtomatičnega fotografiranja so uvedli podjetni domačini. Fotkajo te, ko se usedeš v kabinco, fotkajo te, ko se pelješ s sedežnico in fotkajo te, ko sediš na vozičku. Te fotke potem lahko kupiš na več mestih ali pa jih enostavno naročiš preko neta. Lahko pa to naredijo tvoji sorodniki, ki si jim sporočil, v kakšno pustolovščino se spuščaš in te tvoje podvige spremljajo v živo preko neta. Cena? Prava sitnica, 35 dolarčkov za slikico. Če pa kaj kupiš v suvenirdžinji na zgornji postaji kabinske žičnice, je pa takoj deset dolarjev popusta! Nasploh na vrhu ni kaj drugega, kot prej omenjeno bobanje, nakup suvenirja in pa restavracija. Žičnica vozi dokler dela oštarija, od osmih zjutraj do desetih zvečer. Midva si privoščiva le kavico na sončku. Hladno je in sonce lepo greje, prav prijetno je sedeti v puloverju in se greti. Kot pri nas pozimi na smučarji.

To sva videla, šolanje drago plačala, sedaj pa novim izzivom naproti. Pogledat kivije. V aviarij. Spet sva drago plačala in spet sva odšla z dolgimi nosovi. Kiviji so nočne in izredno plašne ptice. Živijo v parih in so zelo ozemeljski, zato je v posamezni hiši vedno le en par. V naravi ni šans, da jih vidiš. Tukaj je drugače. Kiviji živijo po evropsko. No, vsaj čas imajo evropski. Zaprti so v hiši, kjer je podnevi red light district, ponoči jim pa prižgejo reflektorje in kiviji gredo končno lahko spat. Kiviji so slepi za rdečo barvo in za njih je torej ob prižganih rdečih lučeh popolna tema. No, malo očitno le vidijo tudi rdeče barve, saj sta ptici red light district kljub množici opazovalcev vzeli precej resno.

Kaj drugega v tem mini živalskem vrtu niti ne vidiva. Ok, kea je tukaj, en sokol, nekaj papagajev, tuatara in pa smreke. Slednje niso avtohtona vrsta in baje bi jih morali takoj vse pomlatiti, da bi bila pobočja spet gola, kot nekoč. Zagovorniki te teorije pokažejo tri slike: kako je bilo, ko je bilo golo, kako je danes in kako bo čez desetletja, če ne bodo naredili reda. Če kdo mene vpraša za mnenje, predlagam, da nikakor ne delajo reda. Še posebej, ker sva se potem kar nekaj časa peljala po tej avtohtoni pokrajini, kjer uspevajo le šopi trave. Meni to res ni lepo.

Je pa praktično, da se na takem nerodovitnem terenu postavi smučišče. Pravi ski center. Tako piše. World's leading ski center! Eno najpomembnejših smučišč na svetu in hkrati največje novozelandsko. Pa pojdimo in si ga oglejmo. Nekaj kilometrov lepe ceste in parkirava točno pred tablo z narisanimi žičnicami in progami. Cele tri sedežnice in še eno vlečnico za po vrhu premore ta naj-naj ski center! Najdaljša sedežnica (kar je res, je res!) premore dobrih štiristo metrov višinske razlike. Hmmm...

Drugega, manjšega, naj-naj ski centra, mimo katerega se peljeva, si potem niti ne greva pogledat. Kot sem razumel iz fotk, ima eno vlečnico. Je pa, jasna stvar, naj-naj! Bolj od tega je zanimiva ograja ob cesti. Nekaj sto modrcev je obešenih na njej. Kaj bi to lahko bilo, ne vem zagotovo. Galerija ni, prodajni štant tudi ne, še najbolj logična razlaga je, da so to trofeje lokalnega kasanove.

Malo zgodovine se tudi uči. Novozelandska zgodovina mi bo morda kdaj v življenju še prav prišla, zelo pomembna je v svetovnem merilu, tako rekoč najpomembnejša. Rekonstrukcija kitajske vasice zlatokopov je bolj tako-tako, so pa zanimivi teksti na razstavnih panojih. Še posebej tisti, ki opisuje, kaj je nudila lokalna prodajalna: kitajski čaj, riž, limone, ingver, opij, zdravila, tobak in pripomočke za igre na srečo. Kako gre to vse skupaj, so vedeli le oni. Kot vedo tudi le naivni turisti, zakaj dajo deset dolarjev, da potem lahko spirajo pesek in iščejo zlato, ki ga že sto petdeset let ni več v teh krajih. Prav strašljivo je bilo videti desetletnega fantka, kako je s srepim pogledom iskal zlato v pesku. Namesto, da bi se igral indijance in kavbojce z ostalo mularijo. Denar!

Spet se voziva skozi narodni park. Malo manj se ustavlja, mudi se nama. Cesto popravljajo in je ponoči zaprta. Ponoči, po uri, ne po soncu. Koledarska noč se torej ob upoštevanju letnega časa, začne ob sedmih zvečer. Ravno pred nama so v dolini postavili planke in tablo "road closed". Pa so naju spustili, če greva hitro, ura je bila šele dvajset čez šesto in do delovišča je pol ure vožnje. Delajo namreč na prelazu, ker pa je vse to nenaseljeno področje, je zaprtih nekaj manj kot sedemdeset kilometrov ceste, slaba ura vožnje na drugo stran. Ura vožnje ob tokrat čudoviti modri reki. Ja, to je pa Soča. Končno Soča!

V Haastu, vasici na Tasmanovem morju z lepo plažo in s kakimi desetimi hotelčki (in s precej manj turisti) si najdeva dobro prenočišče. Vendar. Vodafone in z njim povezan internet tukaj ne dela. Sploh ni signala (nobenega) operaterja mobilne telefonije. Hej, to je pa nekaj novega! Je pa zato vsaj WiFi. Spet se počutim neobogljene, kot v Francoski Polineziji. Le da tam niso imeli v oštariji po stenah obešenih lovskih trofej. Jelenov, v tem času okrancjanih s cocakolino redečo kapico.

pogled na Queenstown z vrha hriba kamor sva se pripeljala z gondolo

no, ne tržijo samo gondole, ampak tudi vožnja s sedežnico, bob, jumping, fotke ipd...

ptičji park-visoka vstopnica, malo ptičev; no kiwija pa smo le videli, fotkati ga pa nismo smeli, ker je plašen

tuatara ... neki ostanek dinozavrov

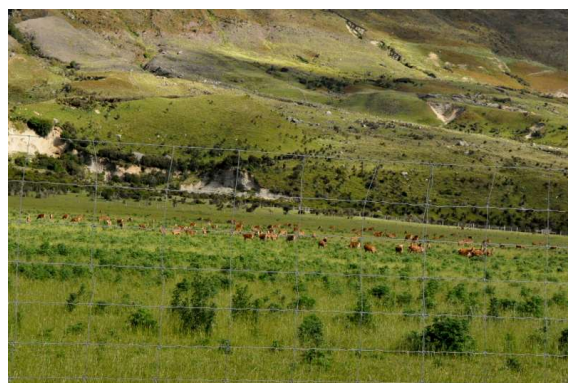
smučišče na Coronet Peak; no ja no comment

vasica Wanaka in pogled na Wanaka jezero

jezero Wanaka

jelenov, srne na veliko gojijo vsepovsod

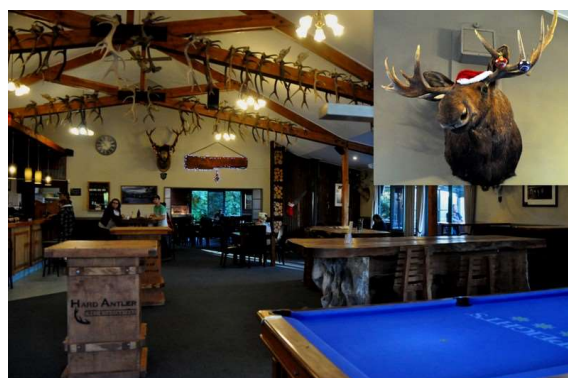
tega ptička s prelepim petjem ujela pri jezeru Wanaka

replika in ostanki chinatown v Arrowtownu kjer so kopali zlato

če je okolica dolgočasna, jo je potrebno popestriti in kiwiji že vedo kako! lahko pa je to samo zbirka spominov nekdanjega žigola?

večer zaključen v restavraciji kjer še jelenčki nosijo božične kapice

18. december 2013, sredo

Haast - Greymouth, Južni otok

Tmurno jutro. Šele po deseti se spraviva na pot. Ves čas visi v zraku dež, nebo je zabasano z oblaki. Voziva se po bujno poraščeni pokrajini z meni zelo lepim gozdom. Najprej sva sicer nad vremenom razočarana, pravzaprav je to prvi deževen dan na Južnem otoku, kasneje se pa izkaže, da sva imela s tem celo malo sreče.

Fox glacier si ogledava od daleč. Najprej z ene, nato še z druge strani reke. Kaj dlje kot dvajset minut nama v dežju ni za hoditi. Sprehodiva se po skoraj stoletje starem visečem mostu in naprej proti drugemu ledeniku. Franz Josef mu je podoben kot jajce jajcu. Tudi tukaj pogled od daleč in dalje. Plan je sicer bil vzpon na ledenik. Vendar, kot berem, je možen le s helikopterskim prevozom. To naju pa v megli in dežju prav nič ne mika. Še posebej, ko vidiva, da sta oba ta ledenika v bistvu en sam nategunac. Ledeničička. Že po precej večjih sva hodila. Zatorej sva imela z vremenom celo srečo. Če bi bilo lepo, bi takoj zjutraj kar ob poti zbukirala let, plačala nekaj stotakov in - ostala dolgih nosov. Bova dinarčke raje prihranila za ledenike na Grenlandiji. Morda.

Vse vasice ob poti so čisti turizem. Edina industrijska panoga, ki na zahodni obali uspeva. In ta uspeva zelo dobro. Kjer koli se ustaviva ali pa tudi, če se peljeva le skozi, povsod so hotelčki, motelčki in podobne zadeve in povsod so souvenirdžinjske. Spoznava jih po napisu "museum & cafe" kar v prostem prevodu pomeni, da je to prodajalna souvenirja z možnostjo popiti tudi kakšno švoh kafe.

V Hotihiki se ustaviva bolj zares. Tukaj so baje glow worms, svetleči črvi ali morda bolj pravilno: svetleče larve. Vse reklame po celi državi jih omenjajo. Endemična vrsta, kakopak. In res so. Tudi najdeva jih s pomočjo navodil v (ogromnem) info centru. Je pa to spet za v rubriko, kaj drugega kot, nategunac. Samo ponoči jih je možno videti (midva sva podnevi, jasno - noč je v tem letnem času redka dobrina). Pa še to so na ogled le občasno. Kadar pač so. Bioluminescenca. Tako, kot naše kresničke. In to potem hodimo Slovenci gledat na drug konec sveta. A-ja-ja-jaaaah! No še dobro, da nisva za to plačala 150 dolarjev, kot so hoteli imeti mojstri za ogled kresničk v Te Anau. Potem bi šele bila kretena!

Ne prav daleč proti severu, v Greymouthu se naseliva v velik družinski motelski apartma. Cena je zelo ugodna, če plačava s kešom. In brez računa, jasno. Nova Zelandija? Sledi obupna večerja Pri Kitajcu in relativno dober snack in odlično pivo v Irish Pubu v zelo prijetnem ambientu. In ura je pozna, čeprav (spet) sije sonce, ko ga morava zapustiti. Zunaj je še prijetno svetlo, pa naju že mečejo na cesto. Zapirajo. Podobno, kot pred dvajsetimi leti v Skandinaviji, se je potrebno tudi tukaj ravnati po uri in ne po dnevu in noči.

ledenik s Fox glacier strani

70 m viseči most iz leta 1929 na reki Fox river

reke so res tiste prave ledeniške; a naša Soča je najlepša !

zajlice dobro držijo most

voženj s helikopterji je nešteto; zaradi slabega vremena se nisva odločila zanj

pa še ogled ledenika Franc Josef

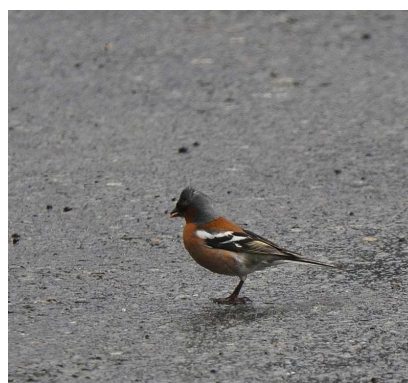
skoraj v dolini je bil sneg/led večinoma zasut s peskom

krave so se hotele tepsti, pa je bila ograja vmes in jasno cesta

mestece Hotikiti kjer je kar nekaj trgovcev in proizvajalcev izdelkov iz žada; cene izdelkov so bolj žafranaste

malih pisanih vrabčkov je polno; na splošno je ptičev zelo veliko v NZ

ta je bil dober: kako je bremzal na vodi

in ena izmed mnogih račk za konec

19. december 2013, četrtek

Greymouth - Nelson, Južni otok

Disneylandske replike zlatokopskega mesta si za bajne denarce ne greva ogledat. Takih zadev sva videla že veliko, predvsem pa tam, kjer so bili zlatokopi bolj znani. V Severni Ameriki, recimo. Da so v Novi Zelandiji iskali zlato do sedaj sploh nisem vedel, tako nepomembna so ta izpirališča zlatonosnega peska. Jasno, turistični prospekti omenjajo zadevo, kjer je nekaj let zlato iskalo nekaj deset ljudi, kot "World's famous gold mines". Hja. Zapeljeva se pa na lookout. Pa bi bilo bolje, da se ne bi. Čisto običajno mestece iz zraka zgleda bolj kot barakarsko naselje.

Ob desetih se odpeljeva proti Nelsonu. Dve uri in štiriinštirideset minut mi pove moj strašno pameten telefon, da bo trajala pot. Dve cesti vodita na cilj in najprej se zapeljeva kot veli veliki navigator, Xperia po imenu. Po ogledu podrtije starega (no, ni ravno star, nekaj deset let je od zaprtja) rudnika, ki je danes turistična točka, saj je vendar "Nation's best preserved coal mine", se odločiva in potovanje nadaljujemo po drugi cesti. Veliko stvari je tam za videti. Tako piše v turističnih pamfletih.

Pancake Rocks. No, tukaj pa res padem v smeh, ne morem se več obvladat. Saj, s skalami ni nič narobe, če bi bile to le skale. Ker pa so jim nadeli ime in naredili iz tega atrakcijo, je pa že res malo smešno. Še bolj pa je smešno, da se okoli teh skal (ki niso nič bistveno drugačne, kot one za naslednjim ovinkom) kar tare turistov. In vsi jih fotkajo (Japonci še sebe poleg skal) in vsi so neskončno veseli, kaj da so doživeli. Neverjetno! Nič, ampak res čisto nič drugega kot marketing. Jasno, da je tudi na tem mestu nekaj naj-naj. Za čudo to ni blow hole (ki za razliko od drugih podobnih zadev, ki sva jih videla na poti z barko, ni delala). Naj-naj je palma. To je najbolj južno ležeča palma. Jasno, ne more biti drugače, če človek malo pomisli. Južneje od Nove Zelandije je samo še Antarktika. Ta ugotovitev bi lahko veljala tudi za še cel kup drugih rastlin. In živali. In še česa. Na severni polobli je precej drugače. Palme, recimo, rastejo na precej višjih geografskih širinah. Na Irskem, recimo.

Tasmanovo morje je danes mirno in vreme je lepo, sončno. Sprehodi ob obali so prijetni, še posebej, ker imajo lepo urejene poti. To jim je potrebno priznati. Povsod, ampak res povsod, imajo tak standard poti, kot sva jih srečala le še v severnoameriških narodnih parkih (ki meni pomenijo standard urejenosti turistično eksploatirane narave). Začne se z urejenim parkiriščem z mizo ali dvema, sanitarijama, panoji z opisom in obveznimi kažipoti v metrih, minutah in po potrebi težavnostno stopnjo sprehoda ali trekinga. In povsod je prepovedano za pse, mačke in večinoma tudi za kolesarje. O kadilcih pa itak nima smisla izgubljat besed, ti so prepovedani čisto povsod. Poti same so potem urejene in vzdrževane in bolj spominjajo na potke v parku, kot gorske steze. Tako si že ne vem katerič ogledava kolonijo tjunov, gnezdišča ptic in - svetilnik. Naj-naj, seveda. Če kdo sploh lahko podvomi o tem, panoji takoj dodajo, da je ime temu rtu dal sam presvitli James Cook. In napletejo zgodnico, zakaj tako ime. Kot da Maori zanj niso imeli imena in svojih (lepih) legend?

V Westportu sva ob treh popoldne in ko svojega elektronskega navigatorja povprašam po mnenju, koliko še imava do Nelsona, je odgovor strumen: dve uri in dvainštirideset minut. Zanimivo. Pet ur se voziva, vmes nama skoraj zmanjka bencina, proti cilju sva pa napredovala le dve minuti. Tako hudo ni niti na barki, pa četudi imamo veter (in še tok) čisto v kljun. No, malo se sicer še ustavlja, narava je lepa. Pravzaprav je lepa vse odkar sva prečkala Južne Alpe in se voziva ob Tasmanovem morju. Malicava. Dvajset kilometrov se voziva in iščeva piknik prostor, ki jih je sicer povsod kolikor hočeš, le tukaj ga ni. Obupava in se ustaviva kar na divje. Ob sicer lepi reki manjka klop in miza, da bi si jo lahko pogrnili in jedla kot človeka. No, za naslednjim ovinkom, manj kot sto metrov dalje se potem (sita) peljeva mimo točno take zadeve. Hic! Ustaviva se tudi v adrenalinskem parku ob cesti. Viseči most, zip line in podobne zadeve. Vendar, da bi si ogledala, kaj sploh nudijo, hočejo 5 dolarjev. Prospekti so pa zastoj in si jih lahko pogledava, če naju še kaj zanima. Halo? Veš kaj, vse kar je prav!

V Nelsonu se potem malo pred osmo zvečer naseliva v motelu ob morju, kjer imajo za naju le še hišo s tremi spalnicami,

dnevno sobo, popolnoma opremljeno kuhinjo, kopalnico in ločenim vecejem - takole po oceni okoli sto kvadratov. 57 evrov za eno noč, če ostaneva dlje, je ceneje.

pogled na mesto Greymouth ni čisto nič lep

pomotoma zašla do Brunnerjeve bivše tovarne premoga; pri nas podirajo stare tovarne, tukaj so pa atrakcija

tasmansko morje - zanimivo koliko čeri je v morju

Nikau Palma - malce drugačna kot običajna; menda raste samo na tem koncu zahodne obale

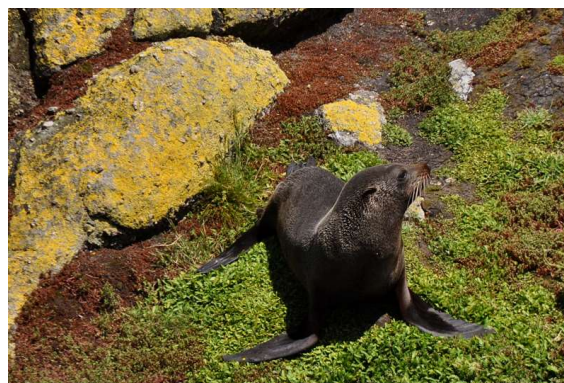
Punakaiki oz. Pancake Rocks

kakšne skale so res lepo zložene, na izbruh pa nismo čakali

...in ja, pri skalah ti mora domišljija delati

tjulenj pozira

veliki klifi malo pred Westportu

privezi v Westportu

Westport je podoben ostalim mestecem na J otoku

soteska Buller George

20. december 2013, petek

Nelson - Ward, Marlborough, Južni otok

Najprej na plažo, lepo in tudi lepo urejeno ogromno mivkasto plažo. Neverjetna gužva za tukajšnje razmere vlada na njej. No, v primerjavi z Mediteranom na plaži še vedno straši, da se razumemo - na kilometrski plaži se drenja okoli sto ljudi. Je pa lep sončen dan, temperatura zraka je primerna za sprehod v kratkih hlačah, temperatura morja pa za naju sibirskih sedemnajst stopinj. Kar pa nekaterih ne moti, da se ne bi lepo namakali. Midva greva raje na sprehod po (dolgočasnem) mestnem jedru ter na ogled (dolgočasne) katedrale. Vesna se celo včlani v komisijo za ocenjevanje božičnih smrekic. Svoje poslanstvo prav resno jemlje, medtem pa sam raje posedam in postopam po lepem parku v okolici. Še kavico popijeva na sončku in se z mestno redarko pomeniva o njenih metodah kontrole parkiranih avtomobilov. No, pogovor z redarko je bil bolj monolog, če ne štejemo Vesninih sori-vat-ju-told-me? Vsi odgovori so bili v istem jeziku, za katerega je samo dečva menila, da je angleščina. Res obupno govorijo tile mojstri tukaj. Popoldne naju ustavi policaj in nekaj pove. In, jasno, nihče od naju ga ne razume. Na Vesnin sori? celo zgodbo zdrdra še enkrat in na drug sori? pove nekaj v tem stilu je-gu-si-nej. Pojma nimava, kaj bi to lahko bilo, le njegovo kretnjo si razlagava kot "you can go" in Vesna odpelje. Ker ni bilo reakcije, sklepam, da je bila razlaga primerna.

Narodni park Abel Tasman, kljub imenu slavnega morjeplovca, ne nudi nič pretresljivega. Nasploh sem počasi prišel do mnenja, da če zadeva ni na seznamu Unescove svetovne dediščine, se nima smisla ukvarjati z njo. Do sedaj sta bili samo dve taki stvari. Zato je pa Marlborough Sounds lepa pokrajina za jadralce. Nešteto zalivov, popolnoma varnih fjord-like soundov s sidrišči ali marinami. In množico pleasure crafta. Akvatorij je večji, morje je lepše in zalivi so bolj razvejani, kot v Bay of Islands, plovil je pa morda celo za spoznanje manj. Če bi že moral nekje kruzati celo poletje, potem bi si raje izbral ta konec, kljub malo hladnejšemu morju. Itak to ne igra bistvene vloge, tako tukaj, kot malo višje je premrzlo za kopanje. No, pa do Wellingtona in Nelsona je tudi le nekaj ur plovbe, da človek ni ves čas priklenjen na isto mesto. Resda je to plovba skozi močno prevetren Cook Strait, vendar nekaj uric prijetnega vremena, kot je danes, ni noben problem najti. Podobno, kot ni noben problem varno pripluti iz Pule na Lošinj preko Kvarnerskih vrat. Ob dejstvu pa je akvatorij neprimerno večji kot oni zgoraj na Severnem otoku, počasi razumem, zakaj sta mi ga svetovala tako David, kot Mario. V tem bazenu je tudi največ marin, več jih je le še v Aucklandu, vendar imajo tam drugačno vlogo - tam ljudje večinoma živijo in imajo barko pač pri sebi.

Okoli Nelsona in v deželi Marlborough je ogromno sadovnjakov in vinogradov pa bi človek pričakoval diskontne cene sadja in vina. Vendar. Težko bi trdil, da je 12 evrov ugodna cena za košarico češenj. Takole, po občutku, pol kilograma. Tudi v vinsko klet nisva zavijala. Popolnoma enake so, kot v Združenih državah ali Južni Afriki, kjer sva si jih že ogledala. Kdor je kdaj v življenju že stal v eni izmed naših zidanic, si res ne bo šel pokvarit predstave o pridelavi vina z vstopom v industrijski kompleks. No, seveda to ne pomeni, da je tudi produkt slab!

Po Pictonu in sosednjih vasicah se tudi malo sprehodiva in nekaj malega pojeva. Res je lep sončen dan in kako bi se pivce prileglo ob hrani, če ne bi bil šofer in pred nama danes ne bi bilo še sto ali dvesto kilometrov vožnje. Novozelandska hrana mi še vedno nikakor ne paše tako, kot novozelandsko pivo. Pivo imajo dobro. In veliko različnih vrst ga varijo. Pa še nekaj moram priznati. Novozelandčanke so sedaj kljub svojemu bledemu in grdemu angleškemu poreklu precej bolj atraktivne, kot prebivalke Dežele. Predvsem (in samo!) zaradi njihovega bolj provokativnega oblačenja. Neprimerno več kože pokažejo, kot moje rojakinje. Decembra.

v Nelsonu na plaži ob današnjem toplim sončnem dnevu kar dosti ljudi; in kaj naj rečem: folk se kopa; mali otročki skačejo po vodi kot bi imela 30 stopinj :(

marina v Nelsonu je polna

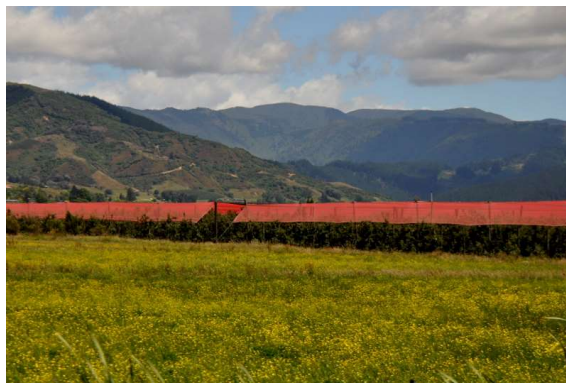
stara, za NZ pojme, anglikanska cerkev v Nelsonu

v cerkvi razstava božičnih dreves; bilo je tudi tajno glasovanje katera je najlepša; no, meni je bila ta : pomorska :)

pogled z vrha hriba na morje pri Nelsonu

ogromno sadnega drevja je na tem koncu; cene češenj pa niso normalne!

pogled na mesto Havelock, zaliv Pelorus Sound

zaliv Queen Charlotte Sound

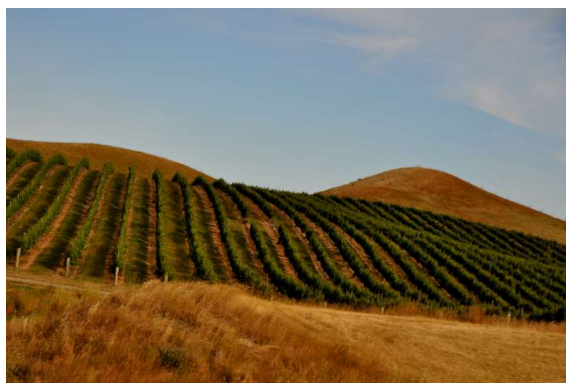
temu se reče sečnja! tukaj imajo tak način sečnje, da posekajo celo stran gozda in je potem prav grdo, ker je vse prazno; ekonomično je pa sigurno najboljša varianta

mestece Picton z velikim ferry terminalom

grozdje je še majhno

nešteto neskončnih vinogradov asajenih na drugače puščobni pokrajini v regiji Marlborough

21. december 2013, sobota

Ward, Marlborough - Christchurch, Južni otok

Ponoči je panika. Ob štirih zjutraj naju zbudi alarm. Sirene tulijo. Kaj bi to lahko bilo? Zračni napad? Ne, tu letajo samo komarji. Tsunami? Tudi ne, smo v hribih. Gozdni požar? Ma kaki, na teh bregovih ne uspeva nič, razen peska in nekaj trave. Signal, da si vsi prebivalci nastavijo ure, ker mesto nima železniške postaje, da bi se ravnali po vlaku? Ne, ne more biti, ura je štiri ponoči. Le kaj neki nam sirene hočejo sporočiti? Hmm... No, po nekaj minutah je spet tišina in lahko spiva dalje. Vzrok sireni je ostal neznan. Zjutraj pa resnica vseeno pride na dan. Po vzroku pobaramo kar gazdarico motela, kjer sva prespala. Pove, da tako pokličejo gasilce. Na primer, kadar je potrebno s ceste odstraniti posledice nesreče. In dokler se vsi gasilci ne zberejo na zbirnem mestu, pač sirene tulijo. Če ima kateri od njih malo bolj poglobljen spanec (recimo po žuru prejšnji večer), ostali meščani to malo bolj jasno občutijo. Pa kaj potem.

Ob obali je spet nebroj kolonij tuljnjev. Prav smešno je že, kako jih vsi fotkajo. Ampak ne povsod, samo tam kjer je ob cesti tabla, ki označuje velepomemben dogodek. Tam so pač naj-naj-kr-neki-naj-naj, drugje le navadni tuljnji. In navadni tuljnji niso vredni pogleda, kaj šele (digitalne) fotke s tablico. Mimogrede najdeva tudi pancake rocks, ki pa na tej strani otoka samevajo. Nihče si jih ne ogleduje, nihče jih ne fotka in nihče ne vzdihuje nad njihovo neskončno lepoto. Prav osamljene se zdijo in toliko jih je! Hja, tukaj ni table z napisom, imenom in obveznim pripisom, da je tole tukaj pa res nekaj posebnega. Najmanj world's famous, če ne še kaj bolj imenitnega.

V fastfudžinjici na obali turističnega mesteca Keikoura si Vesna privošči jastoga. Ne more se upreti skušnjavi, še posebej, ker na kiosku na veliko piše "The Original World Famous Keikoura Seafood" z dvema dodatkoma in sicer "Recommended by BBQ" (karkoli bi to že lahko pomenilo) in "Established 2003" (z ogromno tradicijo, torej). Kaj vem, mogoče pa res cel svet ve za tole bivšo camp prikolico, predelano v štant za hitro prehrano. Mogoče sem pa res samo jaz tako zaplankan malomeščan, da tega do sedaj še nisem spoznal. Kakorkoli, naj-naj je na vsak način.

Vreme se je skisalo. Vetrovno je, dežuje in še dodatno se je ohladilo. Niti na kavico na teraso ni prijetno zaviti, kaj šele se sprehajati po naravi. Torej, plan B. Direkt v Christchurch in v hotel. Potem pa ločene ekskurzije. Vesna v šoping, jaz za računalnik. Vmes se dobiva le toliko, da se zapeljeva na večerjo. Tako, meniva, bova oba najbolj zadovoljna. Še najbolj pa vnuki. Polnoč je namreč že, ko se babi Vesna vrne. Novo potovalko je kupila. Polno.

S hoteli sva torej zaključila. Cene sploh niso tako astronomske, kot so nama jih predstavili. V povprečju dobrih 50 evrov za apartma s kuhinjo se mi ne zdi veliko. V Deželici na podobnih lokacijah ne bi prišel skozi niti z dvakrat večjo denarnico. Sva pa (v nasprotju z nasveti lokalcev) spet ugotovila, da nikakor ni pametno prenočišč rezervirati v naprej. Bog ne daj, plačati. Potem so cene res slovenske! Te robe je ob cesti toliko in skoraj vsi moteli, hoteli, resorti in podobna šara so imeli proste kapacitete. B&Bjev, homestayev, farmstayev in backpackerskih stvari nisva preverjala, verjamem pa, da je situacija podobna, le cene so nivoju storitve primerno nižje.

takole so se danes v Keikoura nastavljal oblakom naši mali tuljnji

obala Keikoure peščena in skalnata

pa še malce drugačni ptiči

kiosk kjer sem jedla jastoga na drugačen način

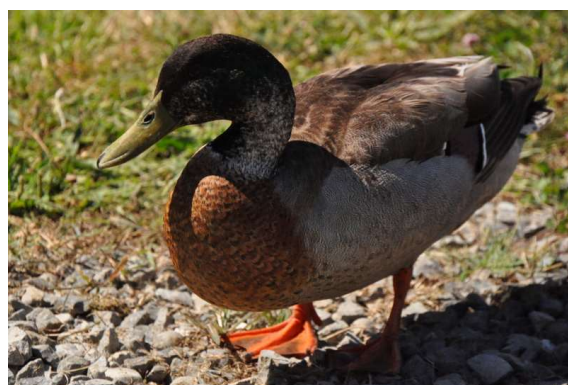
pogled z vrha na mestece Kaikoura

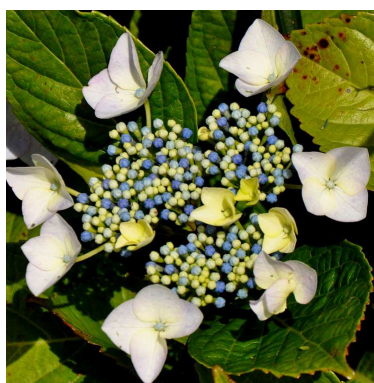
obala je spet postala zelo pusta: več ali manj samo trava

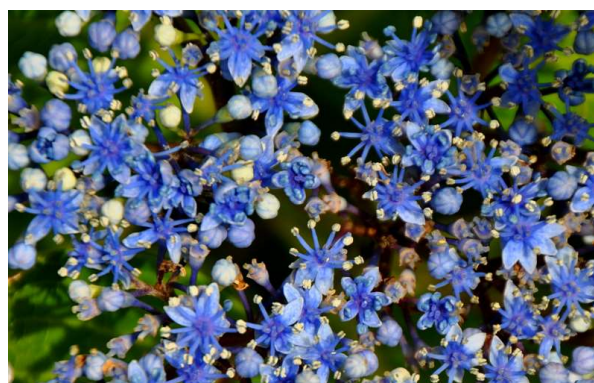
trije so delali v tem kiosku

rdečenoga račka

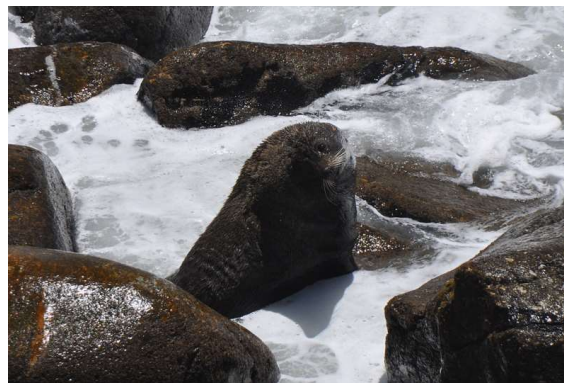
prelepe hortenzije

taka pa je hortenzija, ko se razcveti

skuštrani ptič

tjulna v igri

22. december 2013, nedelja

Christchurch, Južni otok - Tauranga, Severni otok

Spet je lep dan, če temperature med deset in petnajst stopinj na prvi poletni dan sploh lahko štejejo kot lepe. Christchurch je današnji cilj. Razočaranje. Mesto je po potresu pred slabimi tremi leti še vedno v ruševinah. Bolje rečeno, ni v ruševinah, te so odstranjene, je pa center (pravzaprav del, kjer je bil prej stari center) zravnán z zemljo in pripravljen na novo pozidavo. Trgovine in lokali so se preselili na obrobje, kjer uspevajo v klasičnem fastfudovskem in tejkavejskem stilu, podobno kot v severnoameriških mestih.

Vseeno si poskušava ogledati vsaj nekaj (naj-naj) znamenitosti. Telefonček s štirijedrnim procesorjem naju v polni HD ločljivosti lepo vodi k posameznim ciljem. Market - svašarnica. Prodaja se vse od zelenjave do zarjavelih žag iz kaj vem katere kleti. Pojesti se da celo kranjsko klobaso. Pa si je ne upava. Še posebej, ker srečava Slovenko, ki tukaj živi že deset let in nama potrdi, da se tudi ona ne upa prehranjevati v angleški kuhinji. Najprej zdravje, potem pa vse ostalo, pribije. Ja, hud je boj za preživetje v anglosaških deželah, hud...

Naj-naj je tudi mestni park. Hmmm, če je ta naj-naj, potem je ljubljanski Tivoli naj-naj-naj-naj. Bistvena razlika je pa v tem, komu je park namenjen. Ta tukaj je sprehajalcem. Na vhodu lepo piše, da psom in kolesarjem vstop ni dovoljen. Kako je to v Ljubljani, pa najbolje vedo mlade mamice. Nasploh je tukaj kadilec, psom, mačkam in kolesarjem načeloma javno življenje močno omejeno. Če pa kam slučajno že smejo, je to eksplicitno navedeno. "Smoking corner" ali "Pets allowed on lines only", recimo.

Je pa poleg parka muzej. Večinoma je celo zastoj, le za en del je potrebno plačati dva dolarja, malo več, kot evro torej. Parking pred parkom, za primerjavo, je dobre tri dolarje na uro. V nedeljo. In ta muzej je vsekakor vreden ogleda. Bi moral kje prebrati, koliko kvadratnih metrov meri, mislim pa da nekaj tisoč v treh nadstropjih. Kompleks za pol City Parka v Beteceju! Prikazuje vse od lokalne zgodovine, do azijske in egipčanske (vključno z mumijo). Da razstav o naravi in tehniki, pa raziskovanju Antarktike z originalnimi eksponati niti ne omenjam. In nekaj umetniških razstav. Cel dan bi znal postopati in si ogledovati stvari. Vsekakor vreden ogleda. V primerjavi z naj-naj stvarmi je pa sploh must see!

Check-in na letališču je spet nekaj novega. Tokrat si sami sprintamo nalepke za potovalke, jih nalepimo in torbe oddamo (brez tehtanja) na tekoči trak. Če bo to prišlo v Auckland... Nekaj novega so tudi stevardese. V Novi Zelandiji je, tako se zdi, izenačeno delo študentk in upokojenk. Podobno, kot v Sloveniji. Tokrat so bile stevardese upokojenke na sicer mladem avionu. Kar s strahom pričakujem let z Adrio iz Frankfurta v Ljubljano...

V Aucklandu se najprej pomenim z imigracionerko o tem, kako bi lahko prišel v Novo Zelandijo z enosmerno letalsko karto. Vse finte mi razloži in upam, da ne ostaneva marca v Evropi, Mala pa tukaj. Teta je na mednarodnem terminalu, midva sva na domačem. Vmes je natančno 680 metrov. To vem, ker piše na prometnem znaku. Takole piše: Domestic Terminal 10 min 680m in puščica, kam naj grem. In grem. V smeri puščice hodim in najdem nov prometni znak. Domestic Terminal 10 min 650m, malo dalje spet tabla s puščico Domestic Terminal 10 min 630m, potem sledi Domestic Terminal 9 min 570m in puščica. In tako naprej in tako dalje vse do Domestic terminal 2 min 150m. No, morda je tabel še več, ne vem, pri tej me namreč že kliče Vesna preko ceste, rentič čaka.

Prevzameva najcenejši rentič srednjega razreda na letališču. Če je bil oni na Južnem otoku Rent-a-dent je tale tukaj definitivno Rent-a-wreck. Ampak. Z deset-plus leti starimi avtomobili sva naredila po tej deželi dobrih pet tisoč kilometrov brez ene same težave (ok, z enim izpraznjenim akumulatorjem) in res ne vidim niti najmanjšega razloga zakaj bi plačeval več, da bi se vozil z novim avtomobilom. Oni Kijin sedanček (to je pomembno, da se ne vidi potovalke v kufru), ki sva ga vzela v Christchurchu, je za povrhu imel čisto solidnih 120 kavalov in porabo nekaj nad 6 litrov na sto km. Za naju dva popolnoma dovolj.

Spotoma se ustaviva na džankfudu (Vesna tudi na ostrigah), fotograf pofotka super-truper-naj-naj zlatokopno mesto in ob mraku sva na Mali. Še vedno naju čaka. In sosedje me nakurijo, kaj tukaj počnem in kdo za vraga sploh sva, da si drzneva stopiti na Malo? Hej, res je fino, da barka ni prepuščena sama sebi na milost in nemilost, ampak jo obkrožajo popadljivi psi čuvaji.

Riccarton market na katerem se nekateri preizkušajo tudi v petju - drugače ne bi mogla oceniti takega petja

na marketu dobiš za kupiti vse: je neka kombinacija naše sobotne in nedeljske tržnice v Ljubljani

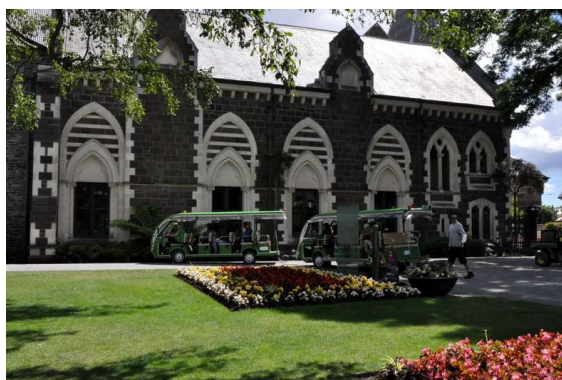
ostanki katedrale v Christchurchu

še nekaj fotk iz mestnega središča

no, tej kulinariki sva se odločno uprla

v parku /botaničnem vrtu Christchurcha imajo tudi organizirane ogleda proti plačilu seveda

race in Tone počivajo na soncu

...ko se mimo pripelje gondoljer (kot, da smo v Benetkah) in družinica v kajaku ... in to v tako nizkem potočku

vse je seveda tudi v božičnih variantah kar mi je kar malo smešno glede na to, da je tukaj poletje in nimajo nikoli snega ob tem času, a oni si natikajo kape, pa jelenčki, pa snežaki so vsepovsod

nešteto dalij je bilo v botaničnem vrtu

tako lepo je ven štrlel, med vožnjo z avionom, da sem ga mogla pritisniti

bivše zlatokopno mesto Waihi, na severnem otoku

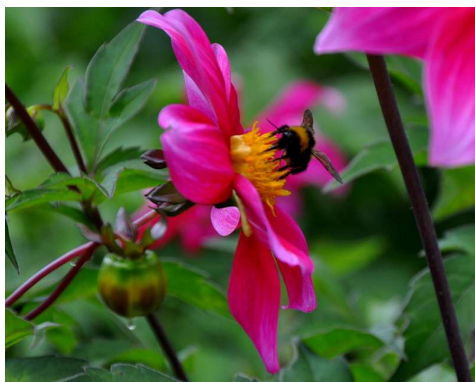
23. december 2013, ponedeljek

Tauranga - Auckland, Severni otok

Dopoldne pripravljava stvari za na pot domov in seveda pozabiva na EPIRB. Aj, ja... Na pol poti proti Aucklandu sva, ko se spomniva. Pa se ne bova obračala zaradi tega. Saj lahko tudi tukaj zamenjava baterijo, ne le v Ljubljani. Le cena je nazgravnost visoka. Samo za baterijo hočejo imeti toliko, kot sva midva dala za celo napravo.

Ob pol sedmih sva najavljena na obisk pri Bruceu in Dynah. Odkar sva zapeljala na avtocesto, več kot petdeset kilometrov pred Aucklandom, in potem nekaj kilometrov vožnje levo-desno po samem mestu (ve se kdo je navigator - brez te mašince ni šans, da najdeva hiško sredi mesta) nisva srečala nobenega motela. Kaj to ni več Nova Zelandija? Kaj v Aucklandu ne poznajo motelov? Sreča se nama nasmihne minuto pred dvanajsto. Nekaj hiš pred njuno je motel. In za povrhu ima prosto sobo in primerno ceno. Kaj dela v mirnem naselju družinskih hiš, kjer ga res ne bi iskala, vedo le lastniki. Jih pa zato slišiva od Dynah, kako potratna sva z denarjem, ker bi res lahko spala kar pri njih. No ja, je že prav tako! Družino imata na obisku in hiša je že brez naju precej polna. Veliko govorimo cel večer in prav prijetno je. Le pijemo

bolj malo...(odličen cabernet s severnega otoka), za večerjo pa ovčka z zelenjavo, zelo dobro.

pa še nekaj fotk od včeraj iz Cristchurcha

kitaristka na marketu

in grozdje bo vino postalo čez nekaj mesecev

Pacifik 2013

Pot na vikend

24. december 2013, torek

Auckland, Nova Zelandija - Bangkok, Tajska

Zajtrk v Pescado tapas bar je za čuda čisto sprejemljive kakovosti. Pojeva ga in že sta naokoli Sandra in Reini. V klepetu je dopoldan minil hitreje. Z Reinijem se še zmeniva, da se on pozanima, kje lahko servisiram life raft, on pa za povračilo dobi kopijo mojega certifikata, da se sme udeležiti regate do Avstralije drugo leto. Life rafta, pravi, na trimaranu ne potrebuje, pravilom pa mora zadostiti in tako bo ovca cela in volk sit.

Opoldne oddava avto. Gužve, ki sva jo pričakovala na predbožični dan, za čuda sploh ni bilo in telefonček naju pripelje na cilj celo prej, kot je sam predvidel. Tudi na frčoplan naju sprejmejo. Bomo videli, kakšna bo božična večerja na Thai Airways. Do sedaj s tem prevoznikom nikoli ni bilo slabo.

Novo Zelandijo zapuščava začasno, spomladi se vrneva. Občutki so mešani. Vse je urejeno in vse je čisto. Korektna dežela. Vendar. Neskončno moti njihova res (ampak res!) nekritična samohvala. Pravzaprav nimajo tukaj svetu nič za pokazati, če sem odkrit. Vse kar sva videla, se da videti tudi Sloveniji. Ali pa vsaj bližnji okolici. Mi rutinsko smučamo na nekajkrat večjem ledeniku, kot ga tukaj prikazujejo kot osmo svetovno čudo. In ko smo že pri smučanju, njihov največji smučarski center je velik le 1,6% dolomitskih smučišč. Dežela pri nas je lepo poraščena, tukaj je več ali manj golota. Mi imamo veliko prijetnih vasic s še bolj prijetnimi oštarijami. Tukaj ni nič. McDonalds in podobna šara, jasno, ne šteje! Muzejski vlak vozi pri nas skozi eno najlepših alpskih dolin, gnan s parno lokomotivo, tukaj je to navadna dizelca, skozi okna običajnih vagonov se vidijo pa krave in ovce na dolgočasnih pašnikih. Ko vse to seštejem in pokupčkam, potovanje

iz Evrope sem ni vredno denarja in truda. Razen, če je človek ravno na tem delu sveta in ima nekaj odvečnega časa za skuriti. Ali pa je nekdo mazohist in uživa v dolgi poletih. Recimo takih za sto evrov cenejših od običajne cene, ki trajajo dva dni (plus pol za časovno razliko), namesto nekaj več kot en dan in je vmes potrebno petkrat prestopiti in po možnosti prespati na klopi čakalnice na enem izmed vmesnih letališč. Kakorkoli, veliko lepših dežel sva obiskala samo letos.

Auckland-dvižni most zaradi marine

sprehajalna pot proti centru iz pristanišča

sky tower

polno otrok s skiroji

ogromno restavracij in kafičev v severnem pristanišču

... živahen utrip

25. december 2013, sredo

Bangkok, Tajska - Ljubljana

Thai se je tudi tokrat izkazal. Dobrih enajst ur trajajoči polet preko šest časovnih pasov je potekal ves čas na božični večer. Tri božične večerje sva dobila in še dvakrat snack. Pijača je (za frčoplanske razmere v podpalubnem razredu) tekla v potokih. Čisto tako je bilo, kot se spomnim svojega prvega poleta s Tajem pred več kot dvajsetimi leti. Tudi sedaj so se stevardese ves čas sprehajale s flašo belega v levi in flašo rdečega vina v desni roki in neutrudno spraševale mol-vajn?

Tudi njihov izgled je bil popolnoma enak, kot pred dvajsetimi leti. Iste so bile. Le kje so dandanes mlade punce? Če se jih še na Tajskem ne najde za stevke, potem gre pa res cel svet v franže.

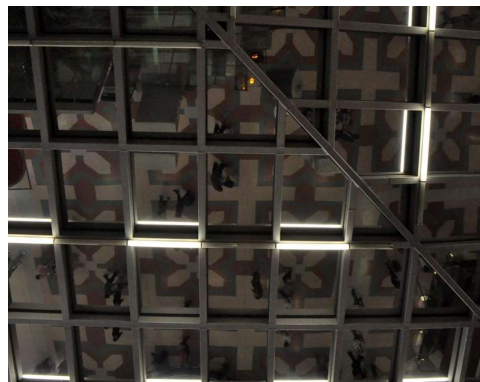
Naslednja božična večerja je padla na letališču in zadnja še na letu proti Frankfurtu. Potem je že nastopil petindvajseti december in naslednji obroki ne štejejo več kot božična večerja. Tako sva torej imela kar pet božičnih večerij. V ožjem družinskem krogu, kot se temu strokovno reče - da sva bila sama brez družbe. Nekaj podobnega sva doživela pred leti na letu iz Singapurja v Zurich, ko sva letela na Silvestrovo. Takrat je imel Swiss še denarce in novo leto se je bogato zalilo s šampanjcem vsakič, ko smo prečkali časovni pas. No, ne vem, če čisto vsakič. Po petem sem jaz omagal in zaspal (pravi čudež se je zgodil, da sem spal na poletu - alkohol je takrat naredil čudež). Še danes pa ne vem po katerem krogu šampanjca je omagal pilot. No, pristali smo v enem kosu.

Kakorkoli, Thai se je izkazal s prehrano, Lufthansa pa s praznim letalom. Če smo bili na letu v Bangkok stlačeni kot sardine, je na naslednjem letu strašilo. Spala sva na šestih sedežih in nihče ni imel na voljo manj kot dva. No, razen tistih v prvem in poslovnem razredu, oni se niso mogli razkomotiti. Še do Ljubljane morava, kar ne bo nek večji problem. Potem pa na božično kosilo, ki bo (tako mi je vnuk Jan obljubil) v stilu južne poloble. Christmas BBQ.

Tako, do začetka marca si bom prste zaradi pisanja dnevnika malo ohladil. Potem pa spet novim doživetjem naproti.

juhica z morskimi sadeži v kokosovem mleku ali samo z ogromnimi škampi je bila tako dobra že na pogled, da ni bilo časa fotkati; v BKK se pije Chang

strop letališča

štiri osebe zaposlene v kuhinji tajske restavracije